Перець

ISSN 0132-4462.
№ 9 2004
ВЕРЕСЕНЬ

Олексій КОХАН (тема Анатолія Василенка)

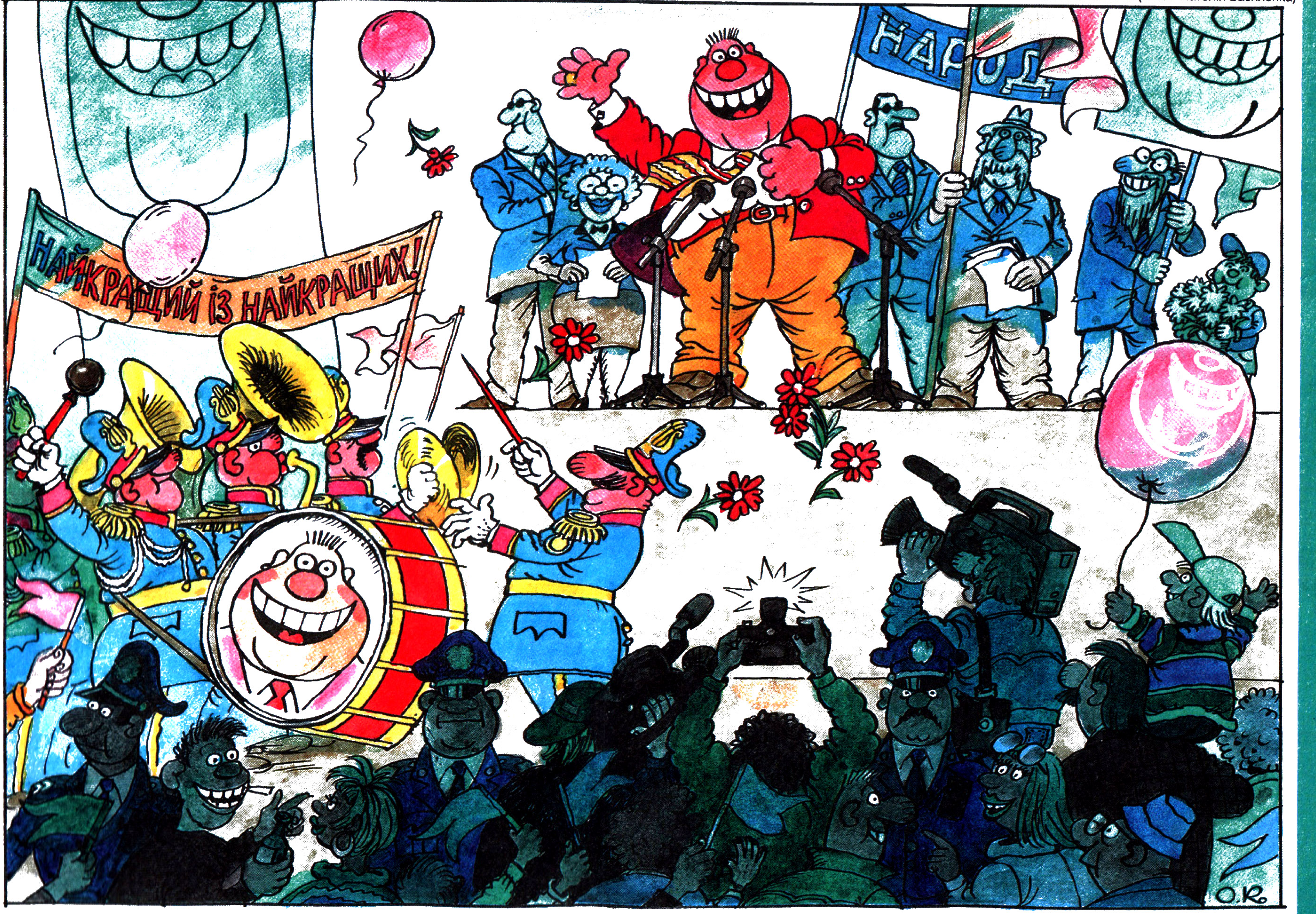

— Отой, що б'є у барабан, найдужче старається.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Борис ОЛІЙНИК

Зустріч з Архістратигом

За вигоном зустрівсь мені
Верховний
Архістратиг небесних вояків.
— Кого ми бачимо!?
— аж крила звів. —
Такі персони, а без охорони... —
— Та ми... — затнувсь я.
— ми — із сіряків.
— Та ви такі,— всміхнувся якось темно.
— Які ж? — Та вельми тихі, як спите.
Коли ж прокинетеся... А проте
Не будем далі углубати в тему. —

— Ну, вже як почали, кажіть до решти.
Бо ми тут кожен на умі собі,—
Не втямиш, правду скаже, а чи збреше:
Півслова в роті, кінчик — на губі.

Та все хитруєм ближнього обстригти,
Хоч нас давно обстигрли, як овець.
То, зрештою, хоч ви, Архістратигу,
Скажіть нам, горопашним, навпростець:

Чого ми варті в цьому світі грішнім?
Чому це в нас — побила б його тля! —
Усе якесь покручене й недійшле,
Немов у Бога вкрали ми теля?

І маємо ж таланту не на гривню,
І до роботи нам воли зрідні,
І воїни, яким немає рівних,
І ратаї, яким нема рівні,

Що від обох америк до австралій
Зерном і потом всіяли лани.
І відчуваєм поклики астральні
Ще з сивої, як Велес, давнини.

І цвіту нашого — по всьому світу,
І світочів сусідам роздали.
Щоправда, вдома сидимо без світла,
Напевно, скоро взуєм постоли.

Та ще й Чорнобиль всунули під стріху,
А він, як змій, прокрався до грудей...
То вже хоч ви скажіть, Архістратигу,
Чого ж у нас не так, як у людей?.. —

На меч опершись, що палав огненно,
Задумався на мить Архістратиг.
По тому, обернувши лик до мене,
Сказав, і світ зіщулено притих:

— Пощо ви нарікаєте на долю,
Коли одвіку на своїм горбі
Не в рідну хату несете, а з дому
Усе — усім, а тільки не собі?

Пустившись безвість рідного порога,
Так запетляли поміж веж і меж,
Що вже заплутали й самого Бога,
Який не втямить з горнього чертога:
Чи ви же є? А коли є, то — де ж?

Та зиркаєте за чужі пороги,
Коб звідти щось приміряти собі.
Ви ж ладні бути схожі хоч на кого,
Аби лиш не на себе, далебі.

То в малороські поведе замули,
То у хохлацьку зманить загородь...
Ви, певно, вже й ім'я своє забули,
Яке в колисці дарував Господь!

І ця розмова стане до потреби,
Коли затямить, зряче і сліпе,
Що перше, як шукати правду в небі,
Знайдіть спочатку на землі себе! —

І він пішов... Брели із поля вівці.
Пастух з мобільником гукав:
«Цурюк!»
І, стямившись, я крикнув наздогінці:
— Згадав, Архістратигу:
ми — вкраїнці! —
...Не відгукнулось.
Тільки десь у брук
Подаленіло стукотіли вівці.

Олексій КОХАН

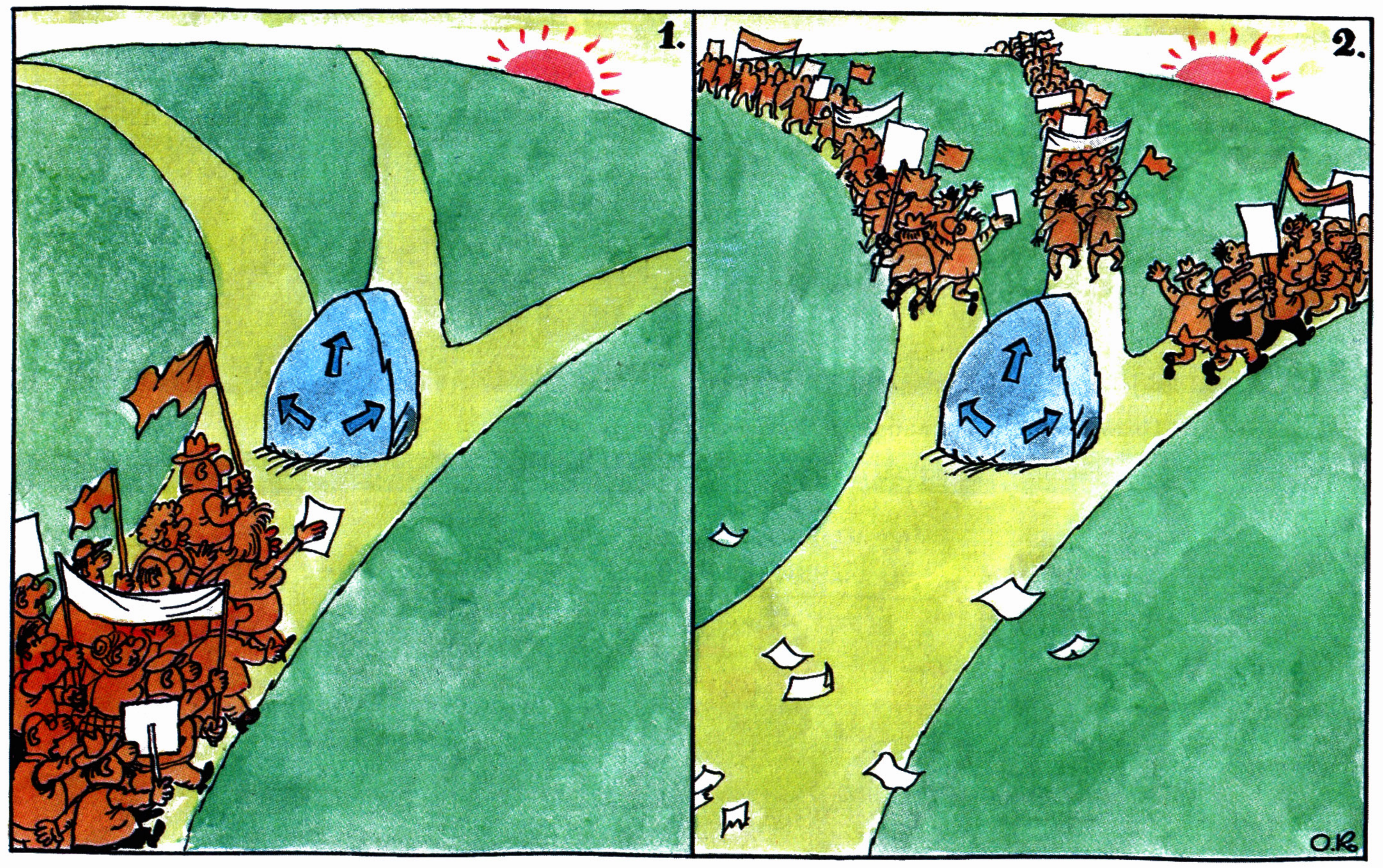

Гумористичний задачник

ЗАДАЧА № 1

Один із претендентів у президенти обіцяв виборцям золоті гори. Кожному виборцеві по одній горі.

Другий із претендентів у президенти запевняв, що віддасть виборцям останню сорочку. Одну на всіх.

Скажіть, будь ласка: у кого із двох претендентів більше шансів на перемогу?

ЗАДАЧА № 2

Виступаючи по телевізору, по радіо, в пресі, Павло Харитонович постійно підкреслює: «Так жити... далі не можна. Треба щось робити».

Скажіть, будь ласка: а хіба хтось проти?

ЗАДАЧА № 3

Люди кажуть: «Адвокатову помилку вішають, лікареву — закопують».

Скажіть, будь ласка: куди діваютьпомилку політика?

ЗАДАЧА № 4

Місяць менший від Сонця у 400 разів. Та оскільки він розташувався ближче до Землі, ніж Сонце, у 400 разів, то, цілком природно, і Місяць, і Сонце із Землі здаються нам однаковими.

Скажіть, будь ласка: чи завжди ми помічаємо різницю між тим, що здається, і тим, що є насправді?

ЗАДАЧА № 5

Дід має 5 зубів і всі вони золоті. Онук має 32 зуби і жодного золотого.

Скажіть, будь ласка: чому онук заздрить дідові, а дід заздрить онукові?

ЗАДАЧА № 6

Вивчаючи громадську думку, пан Ж. поцікавився у двох перехожих:

— Ви підтримуєте мою кандидатуру на посаду міського голови?

Один перехожий, до речі, більший зростом, знизав плечима:

— Та якщо тобі дуже хочеться, то й хай!

Другий перехожий, до речі, менший зростом, промовчав.

Скажіть, будь ласка: чи може пан Ж. після такого опитування офіційно стверджувати, що більшість городян стоять за нього горою, а меншість... у цьому питанні ще не визначилася?

ЗАДАЧА № 7

Зважуючи на вагах з написом «У НАС ТОЧНА ВАГА» один кілограм цукру, продавець не доважив мені рівно 100 грамів. Коли я делікатно йому про це зауважив, він ляснув долонею по вагах — вони враз показали на сто грамів більше одного кілограма.

Скажіть, будь ласка: скільки коштувала мені моя принциповість?

Микола ВОЗІЯНОВ.

Валерій ЧМИРЬОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Переадресуйте Ваше запитання на мій сайт в інтернеті.

Слово до читачів!

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Ви звернули увагу, що останні номери до вас надходять з певним запізненням? Але не хвилюйтеся, сподіваємося, наступні одержите своєчасно.

Вибила з колії «війна», яка розгорілася навколо «Перця». Нам, образно кажучи, хотіли перекрити кисень і навіть не включали до Каталогу, за яким має проводитися передплата наступного року.

Журнал, з яким пов'язані імена Остапа Вишні, Олександра Довженка, Олександра Ковіньки, Степана Олійника, Федора Маківчука, Павла Глазового та інших класиків української літератури, де творчо зростали майже всі наші кращі письменники-гумористи і карикатуристи, журнал, який став національним надбанням України, сучасні герострати хотіли просто знищити. Нахабно і безцеремонно.

Та, дякуючи підтримці колег із «Літературної України», «Сільських вістей», «Столиці» та багатьох інших видань, підтримці Національної спілки журналістів України, наших небайдужих читачів, вдалося відстояти право на зустріч із вами наступного року.

«Перець» буде виходити!

Після двомісячної боротьби його все-таки включено до «Каталогу видань України на 2005 р.» (стор. 203).

Отже, як і завжди, ви зможете оформити передплату на «Перець» у найближчому поштовому відділенні чи у листоноші.

Передплатна ціна на 6 місяців — 13 грн. 08 коп., на 3 місяці — 6 грн. 54 коп. Індекс — 74393.

Дружною передплатою скажемо «Ні!» сваволлю!

Будемо разом перемагати і не здаватися!

Будемо усміхненими!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Ох і п'є ж твій друг! Ох і їсть!
— А я думав, що це твій якийсь друзяка до нас підсів!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

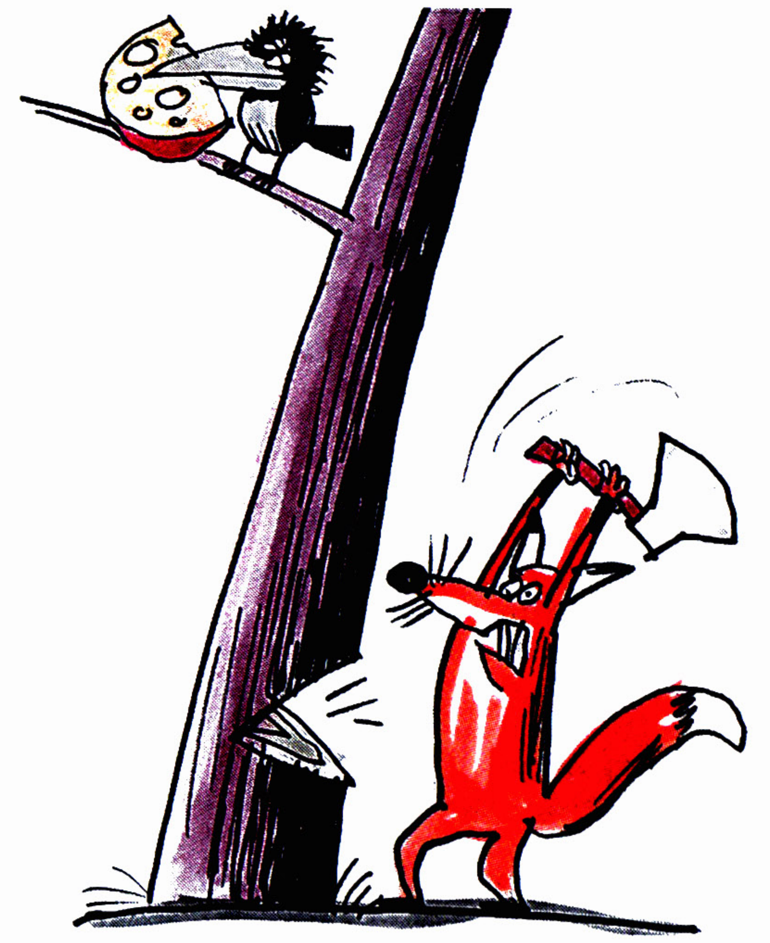

ФРАЗИ

● *Як тільки чоловік втрачає голову, настає черга його гаманця.*

● *Аби жінка не плуталась під ногами, чоловік мусить носити її на руках.*

● *Навіть якщо ви не забобонний, одружуватись тринадцять разів не треба.*

● *Міні-спідниця відкриває максіможливості.*

Флоріан БОДНАР.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Дівчино, поступись місцем старшій.

Микола КАПУСТА

Друже Перче!

У вересні вся Європа провела «День без автомобіля». Оскільки авто є сьогодні чи не найбільшими забруднювачами повітря у містах. У Києві вирішили продемонструвати, що ми «теж Європа». Майже сто велосипедистів приїхали під Арку дружби. Можна поставити галочку — акція відбулася. Але ж для того, щоб це була не тільки акція і кияни могли їздити на двоколісному безмоторному транспорті навіть на роботу, треба спершу обладнати велосипедні доріжки. А хоч одну таку ми маємо у столиці?

Анатолій КУМАКА.
м. Київ.

Усмішки з конверта

ХОЛОДНО

До одного чоловіка зайшов знайомий із пляшкою. Сіли на кухні, випивають. Знайомий дивиться, по кухні бігають якісь волохаті створіння.

— Що, хом'ячків завів?— запитує.

— Та ні,— відповідає хазяїн.— Це в мене так холодно. То таргани — в шубах...

Валентин БОЯРЧУК.
м. Лохвиця на Полтавщині.

ПИЛЯННЯ

Зустрілися два колишніх однокурсники. Зайшли у кав'ярню. Згадали минуле.

— А ти одружений?— запитує Дмитро.

— Уже десять років,— відповідає Євген.

— Ну і як?

— Нормально. Правда, жінка, як бензопилка — все пиляє мене й пиляє... А у тебе?

— Теж нормально. Одружений рік. Жінка... Як тобі сказати... Поки що, як лобзик.

Петро СТОЛЯРЧУК.
смт Крижопіль на Вінниччині.

СКАЗАЛИ Б ЗРАЗУ

Зупиняє міліціонер авто з «новим українцем».

— Ваші права, будь ласка.

— А що це, в натурі, таке?

— Це така штучка з вашою фотографією.

— А-а-а,— каже «новий» і лізе в «бардачок». Дістає звідти дзеркальце.— Будь ласка...

Міліціонер дивиться в дзеркальце і дивується:

— Що ж ви одразу не сказали, що ви міліціонер?..

Іван КОШИК.
м. Заставна на Буковині.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ні, люба, я себе тут самотнім не почуваю: днями була податкова, сьогодні — екологи...

Олексій КОХАН

— Хоча б будяки скосили. А то не видно наших успіхів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А як ти, Каплавушенко, здогадався, що вони гроші у курнику сховали?

— Так малий же сказав, що у них грошей кури не клюють.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ВСІ ТРИ ГІРКІ ВЛАДИ.

ЦЕНТРОФІГА.

МІСЦЕВЕ САМОВРЯТУВАННЯ.

ЗАКОНОВДАВЧА ІНІЦІАТИВА.

ХАПУН-ГОРА.

ЛЕГАЛИЗАЦІЯ.

ГЛАВЮРА.

МІНІСТЕРСТВА ТА ВІДЬОМСТВА.

ГАМАНІЗМ.

Леонід ЗАБАРА.

ДЕМОНОКРАТІЯ.

ЖЛОБОДЕННІСТЬ.

НОСТАЛІНГІЯ.

ХАРАКІРІСТИКА.

Борис РЕВЧУН.

ІРОНІЗМИ

❄ Виживає не той, хто сильніший, а хто слизькіший.

❄ Народна прикмета: якщо в дзеркало дивитись цікавіше ніж в телевізор, ще не все втрачено.

❄ Притягнули до відповідальності: дали відповідальну посаду.

❄ Скільки байдики не бий, всіх не переб'єш.

❄ Закон джунглів: коли все поділено — настає час віднімати.

❄ Натуру мав незламну: скільки не гнувся перед начальством, а все одно не зламався.

Надія СЕМЕНА.
м. Київ.

Олексій КОХАН

Валерій ЧМИРЬОВ

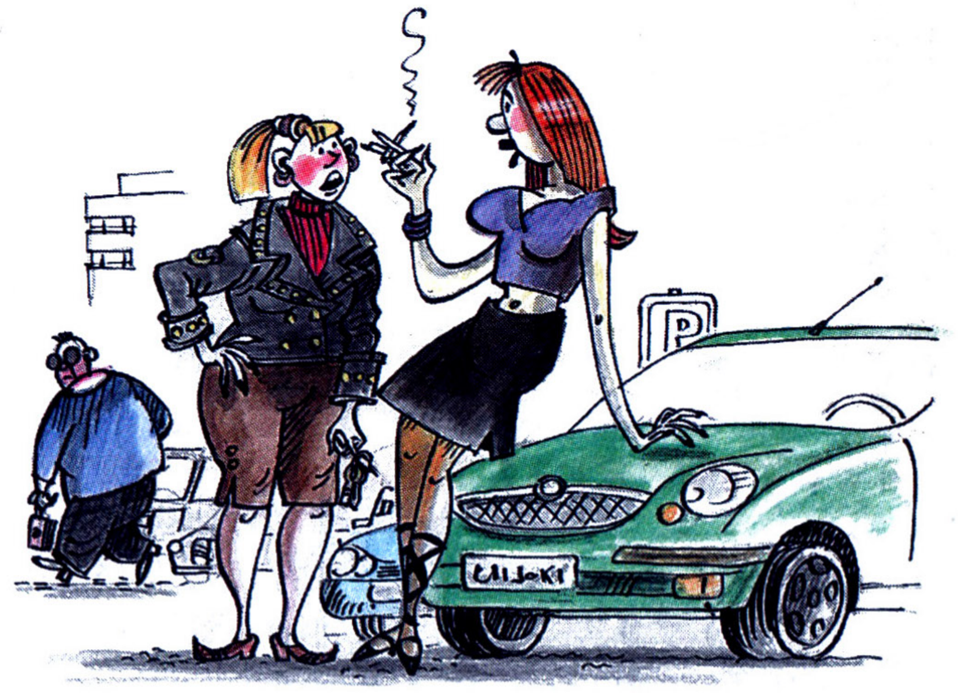

— Чого це ти залицяльника так швидко відшила?

— Нахаба! Почав цікавитися віком мого авто!

ГУМОРЕСКА

ТРЕБА КРУТИТИСЬ

На бронзовій голові Юлія Цезаря сушиться промоклий під дощем капелюх музейного служки. Купа повстяних капців для відвідувачів. Над дверима — мідний дзвіночок.

Дзінь-дзінь — заходить екскурсійна група. Служка витягує шухляду із квитками і пита:

— Ви хто?

— Агрономи.— Керівник групи кладе гроші на пластмасову тарілочку.

— Зараз буде екскурсовод. Вдягайте капці,— каже служка і говорить по внутрішньому телефону. З'являється хлопець в оксамитовому піджачку і з указкою:

— Пішли!

Група післяопераційною ходою шаркає по паркету до зали.

— Гляньте, товариші, на цей натюрморт. Він зображує розрізаний кавун сорту «Херсонський» і, по всьому видать, вирваний десь у вересні. Ви тільки-но погляньте, яке в нього насіння! Стиглість — повна, схожість — 94,2 відсотка. При протруєнні такого насіння схожість досягає 97,4 відсотка.

— Чим протруювати?— питає керівник групи і дістає записник.

— Сірчистим газом,— відповідає екскурсовод,— із розрахунку два кіло на тонну насіння.

І продовжує:

— У цій роботі особливо чітко видно схильність художника Стопоголовоногова до гіперболи. Написаний ним кавун у природі вирости не може. Масовий спосіб виробництва такого кавуна нерентабельний і безперспективний. А так нічого. Фарби на картині покладені добре.

Шарк-шарк по паркету.

— Тепер зверніть увагу на цю картину. Вона зображує зубожілого дореволюційного молдавського селянина на тлі яблуневого саду (сорт встановити важко). Буйно квітують дерева, а обличчя в селянина сумне. Чого ж воно сумне, те обличчя, коли квіт показує на щедрий врожай? Придивіться уважно до квіток. Бачите? Правильно — прибиті морозом. Чого ж тут радіти? А так нічого. Композиція картини бентежить.

Шарк-шарк по паркету.

— Ось робота,— продовжує екскурсовод,— котра ніби промовляє, що художник теж має знати життя. Скільки у сівалки сошників? Правильно. А на картині скільки?

Група сміється.

— А земля! Грунт ще непридатний для сівби!— зауважує керівник групи. Екскурсія зі словами «А так нічого» човгає у подальші зали...

Дзінь-дзінь на дверях.

— Ви хто?

— Учні ПТУ.

Екскурсовод у шкірянці веде їх до зали:

— Гляньте на це полотно. Бачите того телепня з молотком? Поставив зубило косо і клепає по ньому, аж очі вилізли. Де техніка безпеки? А як зубило випорсне з руки? А як гахне неука по макітрі? Буде знати, що треба на уроці слухати майстра, а не писати дівчатам цидулки. А так нічого. Колористичне вирішення гарне. Погляньте на іскри — як справжнісінькі...

Дзінь-дзінь на дверях.

— Ви хто?

— Медики-студенти.

Екскурсовод у джинсовій куртці, шарк-шарк, веде їх до зали.

— Це останній твір Алі-ібн-Бал-Обал-Дуя,— каже він.— Автопортрет. Темні кола під очима, гарячковий блиск жовтуватих очей, потемніли запалі щоки. Діагноз?— тикає указкою в переляканого хлопця.

— Камінці у жовчному міхурі.

— Лікування?

— Допегіт. Настої трав. Якщо не допоможе — операція.

— Молодець,— ляскає указкою по долоні екскурсовод.— А так нічого. Митець — реаліст...

— Дзінь-дзінь.

— Ви хто?

— Пожежники...

...Хочете, щоб у музеї були відвідувачі — крутитись треба.

Леонід БОНДАРЧУК.
м. Херсон.

До 110-річчя від дня народження Олександра Довженка

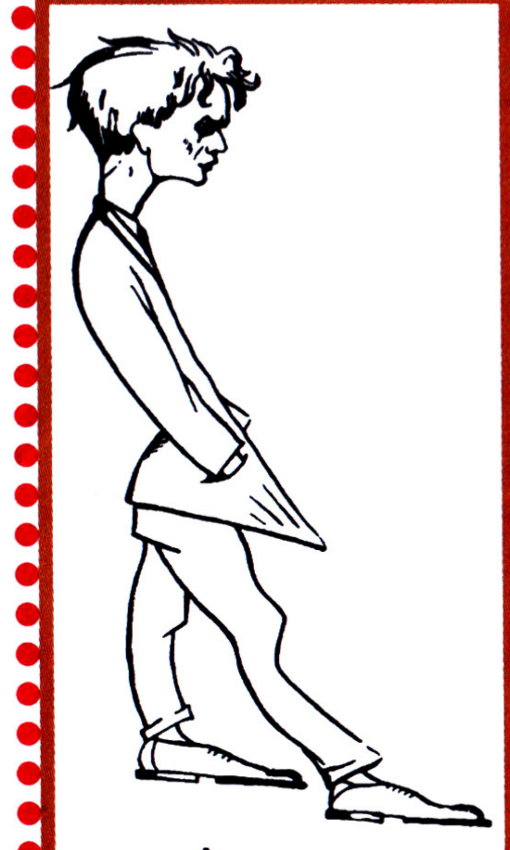

Автошарж.

КАРИКАТУРИСТ САШКО

Олександр Довженко широко відомий не тільки в нашій країні, а й у всьому світі кінорежисер і письменник. Але не всі знають, що він був ще й талановитим і своєрідним художником-карикатуристом, живописцем, ілюстратором.

Малюванням Олександр Петрович захопився з дитинства і навіть мріяв вивчитися на художника. Після закінчення Глухівського учительського інституту викладав у Другому Житомирському міщанському вищому початковому училищі кілька предметів. Серед них і малювання. З мрією дитинства Довженко не розлучається і після переїзду в 1917 році до Києва, де він відвідує лекції в Академії мистецтв. Після дипломатичної служби (1923 р.) Олександр Довженко — у Харкові, де опиняється у вирі літературного і художнього життя. Тут тоді була столиця України. Його помітив і привітав Еллан Блакитний, перший редактор нашого журналу. Відтоді, як згадує Микола Бажан, на сторінках газет і журналів чи не щодня почали з'являтися дотепні і гострі карикатури і шаржі, підписані ім'ям Сашко. Він стає улюбленцем читачів, одним із провідних українських карикатуристів.

Пропонуємо добірку малюнків Олександра Петровича, котрий був одним із засновників нашого журналу.

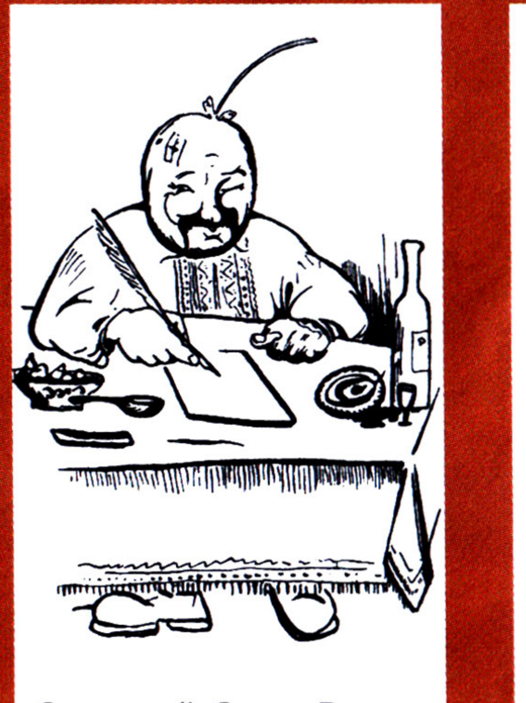

Оце такий Остап Вишня, як ви про нього думаєте.

Оце такий, як він думає писати фейлетон.

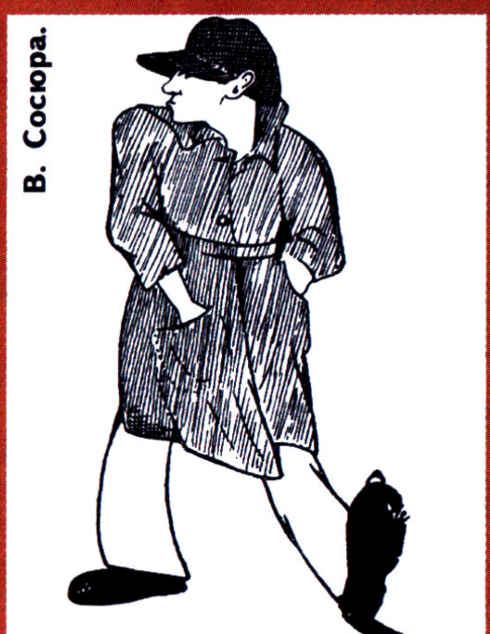

В. Сосюра.

І такий я наївний-наївний,
А пальто у мене сіре-сіре,
А штани у мене білі-білі,
А чорні в мене вкрали-вкрали.

К. Котко.

В. Проноза.

ОСЬ ТАК ВИРОСТАЮТЬ ПИСЬМЕННИКИ — «ПЛУЖАНИ»

Природжений письменник · Джерело натхнення · Перша студія «Плуга» · Перша критика · Подає надії · На роздоріжжі · На першу вечірку «Плуга» · Надрукували! · Визнаний поет · Письменник кредитувався

УСМІШКИ

ПІСЛЯ ВІДПУСТКИ

— Куди їздив відпочивати?

— По ленінських місцях.

— Зрозумів: сарай, курінь, Горки, село Шушенське...

— Ні — Женева, Цюріх, Париж, Лондон...

ПЛІТКИ

Секретарка — своєму начальнику:

— Юрію Івановичу, якби ви знали, які плітки про вас поширює ваш зам...

— Нехай поширює. Головне, щоб правди нікому не бовкнув.

Ніна ПРОНЕВИЧ.

м. Лубни на Полтавщині.

ЗЕЛЕНА СЛІПОТА

— Чув, у нашому уряді лютує нова хвороба — зелена сліпота!

— Тобто?

— Як побачать пачку зелених, так нічого й не помічають.

СИДІТЬ

Комісія у в'язниці. Заходять до камери:

— Доброго здоров'я. Ми перевіряємо вашу в'язницю. Скарги є? Прохання? Ні, ви сидіть, сидіть...

Сергій ОСЬМУК.

м. Ковель на Волині.

ТРЕБА ТІКАТИ

Летить Заєць по оранці, летить попід гаєм,
а йому навстріч Лисиця. Стала та й питає:
— Що це сталося з тобою? Гоняться собаки?
Чому в тебе аж вилазять очі з переляку?

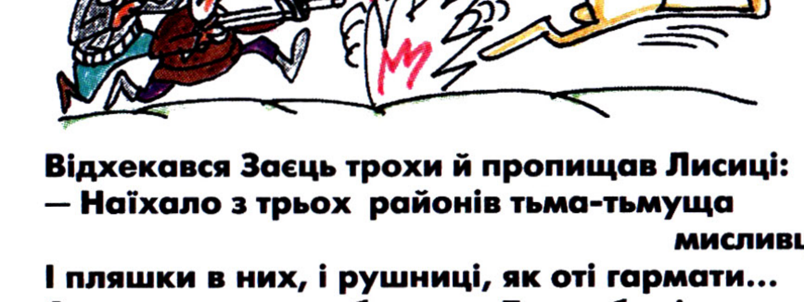

Відхекався Заєць трохи й пропищав Лисиці:
— Наїхало з трьох районів тьма-тьмуща мисливців...
І пляшки в них, і рушниці, як оті гармати...
А я один на всю область... То треба тікати.
Ось як вип'ють, та як підуть з галасом полями,
не поцілять із рушниці — розтопчуть ногами.

ЗАЙВІ

Два студенти розробили техніку чудову
й настрочили про новинку статтю наукову.
А щоб її друкували, не маринували,—
у співавтори п'ятьох вчених записали.
Свої ж прізвища втулили внизу, коло дати.
Тепер можна і в журнал працю надсилати.
Надіслали. У журналі сказали: — Чудово!
Ні абзаца не торкнули, ні рядка, ні слова,
лиш закинули єдине: — Авторів, як хмизу...
Треба, мабуть, скоротити двох отих, що знизу.

КАР'ЄРИСТУ

Він по драбині дряпавсь без утоми,
штовхав униз і друзів, і знайомих.
Він торгував усім, що є, святим,
щоб вищої щаблини досягти.
І виліз був. Затвердили наказом.
Та смерть і по драбині добре лазить.

ТРУБАДУР

І пикатий, і пихатий
римоплiт в Союзі жив.
Був не раз лауреатом,
в академіках ходив.
Він, вилазячи із шкури,
славив бонз партійних лав.
Комунізму трубадуром
сам генсек його назвав.
Його славили газети,
цитували у ЦеКа.
На своїх колег-поетів
він дивився звисока.
Та лишився з віршів потрух,
бо писалось на добу.
Трубадур — це дурень, котрий
дує владі у трубу.

НЕПОТОПНИЙ

Розігнали комуністів. Кабінети й зали
зачинили на замки і опломбували.
Відібрали спецлікарні, тихі спецкрамниці.
І пішов партапаратник до Дніпра топиться.
Не втопивсь борець ідейний, повернувсь додому.
Він сьогодні при чинах демократ відомий.

КУЦЕНИКИ

* * *

Всі рівні і всі непогані,
коли без мундирів у бані.

* * *

Від товщини на хлібі масла
залежить наша віра в гасла.

* * *

Мене лизнув мій пес, і я йому дав м'яса.
Того, хто м'ясо їсть, лизнуть корисно часом.

Володимир СІРЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЕКСПРЕСІЯ — лінія швидкісного руху поїздів.

МАГІСТРАЛЬ — учбовий заклад.

ЖАРГОН — висока температура.

МАКАКА — любитель макової соломки.

ЛАВАШ — сходження снігу у горах.

ВАТАГА — правління ВАТ.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ — консервування перцю.

ХАНИГА — дружина хана.

ВИКУП — відвідування лазні.

ГАТУНОК — гребля.

Василь МОМОТЮК.

Микола КАПУСТА

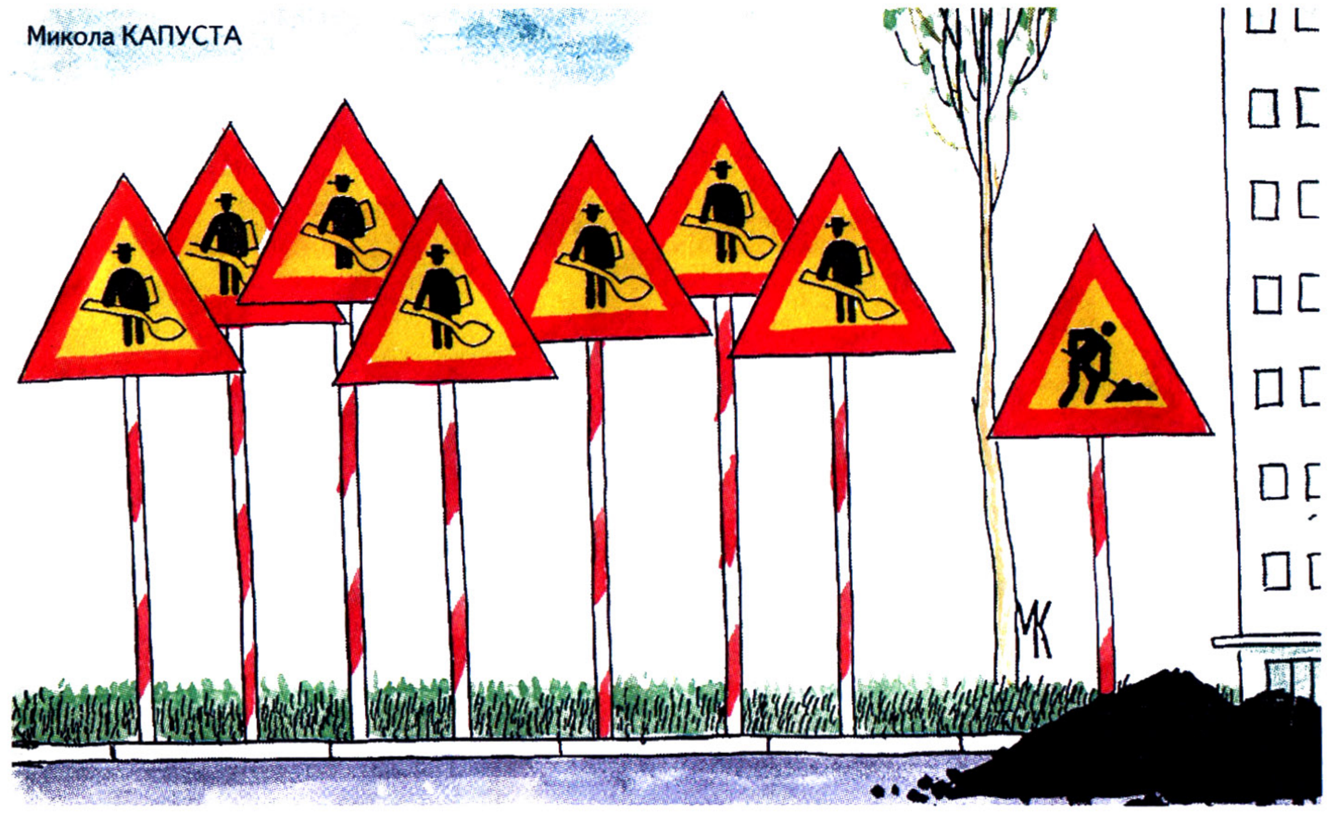

Друже Перче!

Оце слухаю я кандидатів на найвищий пост у нашій країні. Всі обіцяють золоті гори. Бо у нас, як кажуть у народі, обіцянка-цяцянка. Виконав, не виконав — ніхто не спитає. Тому підтримую думку: нехай кожен президент перед закінченням терміну перебування на цій посаді звітує про свою роботу. Якщо виконував її справно, народ жив у добробуті, країна міцніла, відповідне пошанування після відставки, ні — нехай живе, як звичайний пенсіонер.

Андрій ДОРОШЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

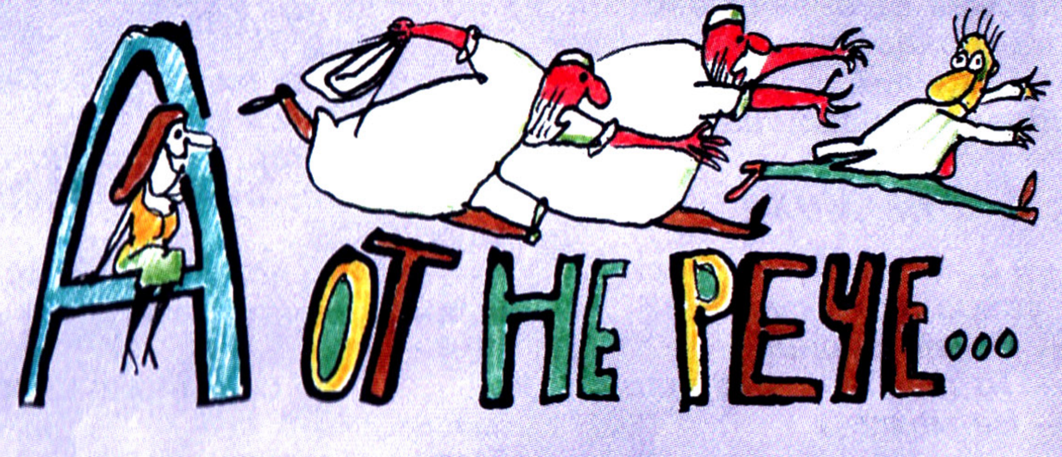

На завершальній стадії перебудови, хто пам'ятає ті незабутні часи, не можна було знайти не тільки мила, ниток і зубної пасти,— бракувало й місць на тюремних нарах. Люди після судових вироків місяцями тинялися без діла, чекаючи своєї черги на відсидку. Ото було врем'ячко: на роботу не приймають, бо ти — кримінальний елемент, а у виправну колонію не беруть, бо дуже вже вас, таких охочих до казенних харчів, багато.

Люд на безгрошів'ї встрявав у нові злочинні пригоди. А з двома строками брали за грати поза чергою. Наша людина завжди знайде вихід.

До речі, то були золоті, та водночас і зурочені часи для суддів. Їх почали стримувати у верхах: мовляв, що ви, товариші, робите,— за дрібниці не судіть, бо скоро всі переселимося за дроти.

Нинішнє покоління судочинців, мабуть, слабує на здоров'я чи може, не вміє так швидко писати і читати вироки. Я не збираюся когось ображати, але подекуди є окремі факти, які свідчать не на користь деяких служителів Феміди... Та спочатку — витяг із одного юридичного тлумачення. Йдеться про людей, що переступили закон, але потребують заходів медичного характеру, підлягають огляду комісією лікарів-психіатрів не рідше одного разу на рік. Так от, у тому тлумаченні вказується: «Продовження, зміна або припинення застосування примусових заходів медичного характеру здійснюється судом — за заявою лікаря-психіатра та на підставі висновку комісії психіатрів. Такі заяви, згідно ст. 19 Закону про психіатричну допомогу, повинен розглядати суд у десятиденний термін із дня їх надходження...»

Можна б і простіше сказати, про що мова, на зразок: начворив справ, однак не сів за грати, а потрапив у дурдім, бо має таку вавку, що там лікується. А коли тамтешні лікарі кажуть суду, що так, мовляв, і так, уже допомогли громадянинові стати нормальним, то суд не далі десяти днів у відповідь рече: «Та випустіть чоловіка на волю». І квит.

Але в нашому випадку не рече. За словами заступника головного лікаря Львівської обласної психіатричної клінічної лікарні Богдана Михайловича Гульчія, опублікованими в пресі, в цьому закладі з 1645 хворих 54 перебувають на примусовому лікуванні. Один із тої півсотні, Петро Л., якось пообіцяв комусь за якісь прикрощі вкоротити життя. Ну його й зачинили в психіатричці. Провів він кілька літ десь у медичному закладі з суворим і посиленим наглядами і ось уже півтора року на Кульпаркові (так, за назвою місцини, у Львові іменують тутешню психлікарню). Лікарі дійшли висновку, що вже «нема підстав для подальшого лікування пацієнта», і ще ранньої весни 2004-го року повідомили такою заявою судові органи. Але суди нині дуже зайняті (ні краплини іронії у цих словах!), отож на день написання цього матеріалу той 10-денний строк обов'язкового розгляду справи уже помножився на 18,5. Скидається на те, що ця арифметика поступово перейде у математику великих чисел.

Казати так підстави є. Свого часу житель славного підкарпатського міста Самбора (назовем його Іваном) у якомусь незрозумілому для інших пориванні запозвявся спалити к бісовій мамі стайню. Звісно, запроторили на примусове лікування на Кульпаркові. Поки лікували, сестри продали хату, поділили Іванову частку між собою і почали вчащати до суду із заявами продовжити лікування брата, бо він «ще дурний». Дивно, але суддя взяв до уваги ці заяви, а не висновки психіатрів, що Іван поновив здоров'я і душевний спокій. Так знаєте, скільки тривала та дивна тяганина? Шість літ! Отож Петро Л. має ще чималенький запас часу, щоб споживати кульпарківський харч...

До речі, знаєте скільки коштує державі доба перебування одного її громадянина на такому лікуванні в стаціонарі? Двадцять п'ять гривень.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

ХОЧЕ ВИЩУ

— Твій Петро яку освіту має?
— Хоче купити вищу.

СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

— Вам відомо, що за неправдиве свідчення вас можуть покарати.
— Відомо. Але за правдиве свідчення посадите і мене.

НЕ МОЖЕ

— Грицю, чому ти постійно сваришся з сусідом?
— Бо він дурний.
— То ти будь мудрішим.
— Не можу.

ПИЛИ?

— Ти з Петром учора ходив до буфету?
— Аякже.
— Пили горілку?
— Цього не пам'ятаю.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Учителька до учня:
— Ким працює твій батько?
— Він заборонив мені говорити про це в школі.
— Чому?
— Бо, каже, як взнають, що я бізнесмен, будуть просити гроші на ремонт школи.

Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

ЧЕКАЄ

Розмова двох подруг. Одна дивується:
— Чому твій чоловік не лікується, він же зовсім глухий?
— Чекає, поки діти закінчать музичну школу.

Семен РАДЧЕНКО.
смт Веселе Запорізької області.

ДІЙШЛА ЧЕРГА

Чоловік каже жінці:
— Так... пити я кинув.
— Молодець! — хвалить його дружина.
— Палити кинув...
— Прекрасно!
— Пора подумати і про тебе.

Сергій ОМЕЛЬКО.
м. Суми.

Костянтин КАЗАНІЧЕВ

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

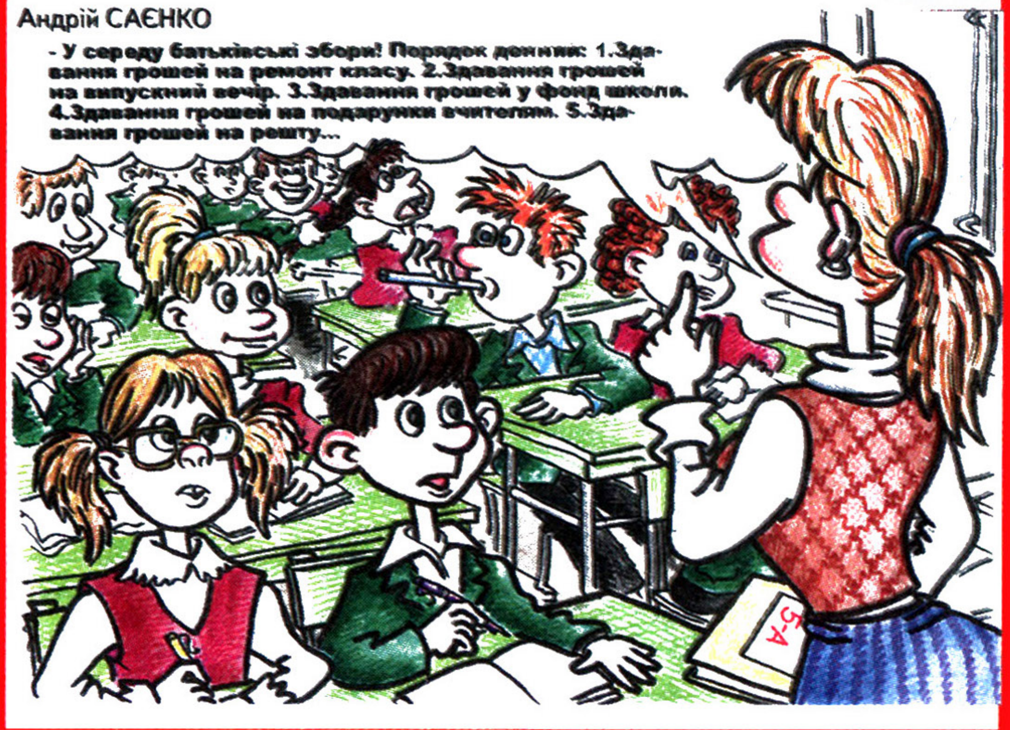

Георгій МАЙОРЕНКО

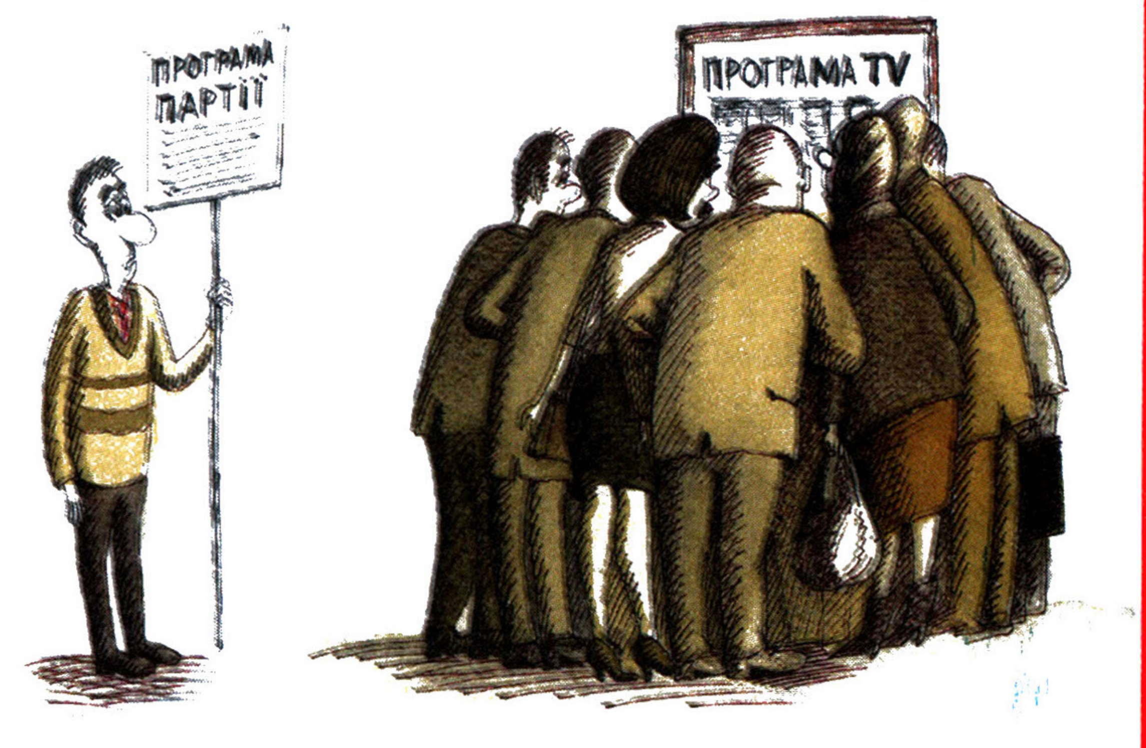

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Піщаний кар'єр — два человєка!

Олексій КОХАН

— Це — грубе порушення закону: сьогодні вже забороняється агітувати за кандидатів!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

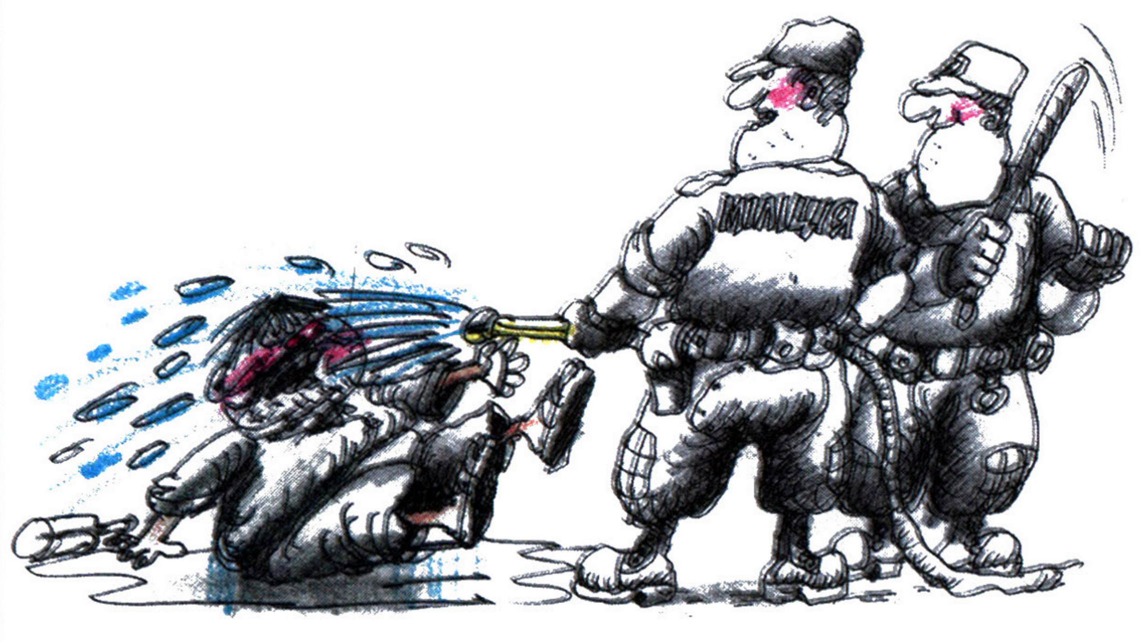

— Взагалі-то витверезника у нас немає, але для тебе я зроблю виняток.

Володимир СУБОТА

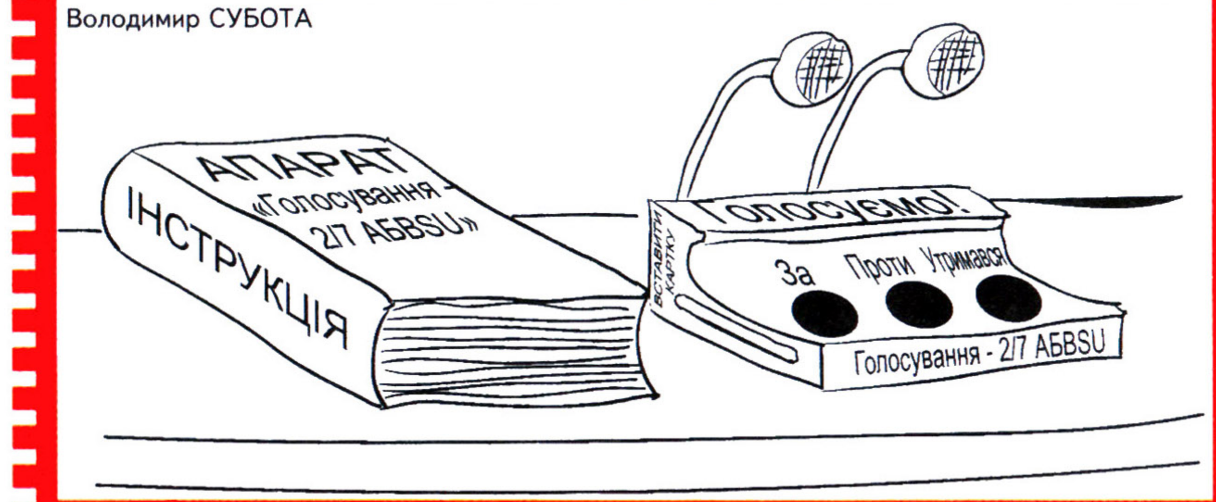

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Олексій КОХАН

— Сальєрі, мене висунули кандидатом на виборах.
— Вітаю, Моцарте! Це треба відзначити. Я — пригощаю!

Віктор ПОПОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— А опоненти вас не критикують?

Василь ФЛЬОРКО

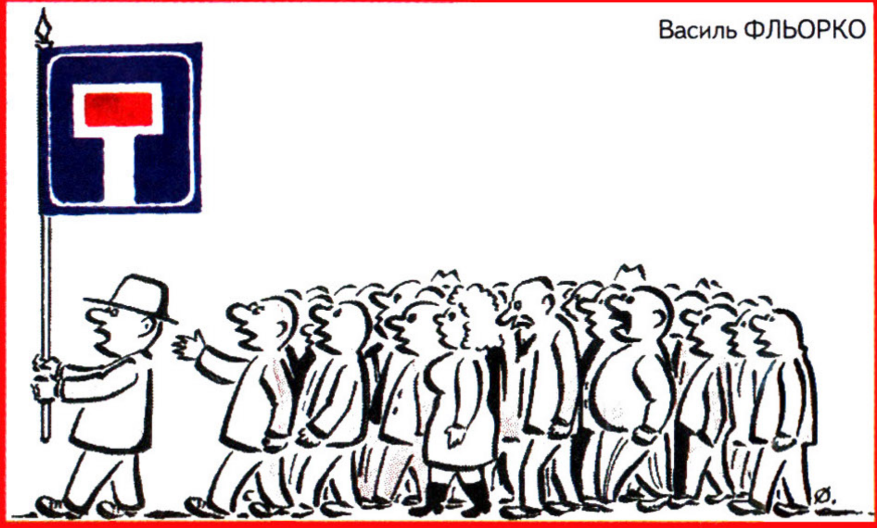

Вадим СИМИНОГА

Георгій МАЙОРЕНКО

— Пропоную високоякісні жуйки!

Народні усмішки

ЯКБИ БАБІ...

— Діду, то ви погоджуєтесь на операцію? — запитує лікар.
— Ох, не знаю чи й витримаю.
— Не турбуйтесь, після операції ви почуватимете себе значно молодшим.
— От якби і бабі таку операцію, щоб помолодшала...

СУПЕР

— Скажіть, а у вашого собаки який родовід? — запитує на базарі чоловік власника пса.
— О, супер! Якби він умів говорити, то не хотів би й мову вести з вами про таку ціну, яку я прошу.

БЕЗ ЗДАЧІ

— Мабуть, знову наш нащадок витягнув гроші з мого гаманця,— каже дружині чоловік.
— Чому думаєш, що це він взяв? — заступається жінка. — Може, це я взяла.
— Не може бути — там ще трохи залишилось...

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

ПЕДАГОГІКА

Дружина скаржиться чоловікові на сина:
— Він став просто нестерпним. Слухає тільки поради різних ідіотів. Прошу тебе, поговори з ним...

Володимир КОТОЛУП.
смт Любар Житомирської області.

МІЦНА КАВА

Обурений відвідувач підкликає офіціантку:
— І це ви називаєте міцною кавою?
— Так! Доказом є вже те, що після першого ковтка ви такі збуджені.

Михайло ЖДАНОВИЧ.
м. Львів.

Усмішки з конверта

ВИМОЛИВ

Турист утікає від ведмедя. Той ось-ось наздожене бідолаху. Але надія не покидає туриста. Та раптом... попереду прірва.

Упав захеканий турист на коліна і здійняв руки до неба:

— Господи, всели у цього ведмедя християнську душу!

Ведмідь теж падає на коліна:

— Дякую тобі, Боже, за їжу, тобою послану.

Анатолій ЦИБУЛЬСЬКИЙ.

м. Переяслав-Хмельницький на Київщині.

ПРАВДА

— Чув, Кирила посадили?

— А мені його жінка сказала, що до брата поїхав. Збрехала, значить?

— Ні... Брат у неї вже рік як сидить...

НА ЗБОРАХ

Звучить музика.
Усі підвелися з місць.
А раптом це — гімн?

ДИВНО

Чому це у нас паркани роблять із дерева, а меблі з тирси?

Микола ЯКОВЕЦЬ.

смт Кегичівка на Харківщині.

ПОДІЯЛО

Наркоман посадив коноплі, півроку їх доглядав. Нарешті зрізав, підсушив, «забив косяк»... Сидить, пихкає і думає:

— Ну чому я не міністр сільського господарства?

Роман ЗОЗУЛЯК.

м. Чернівці.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

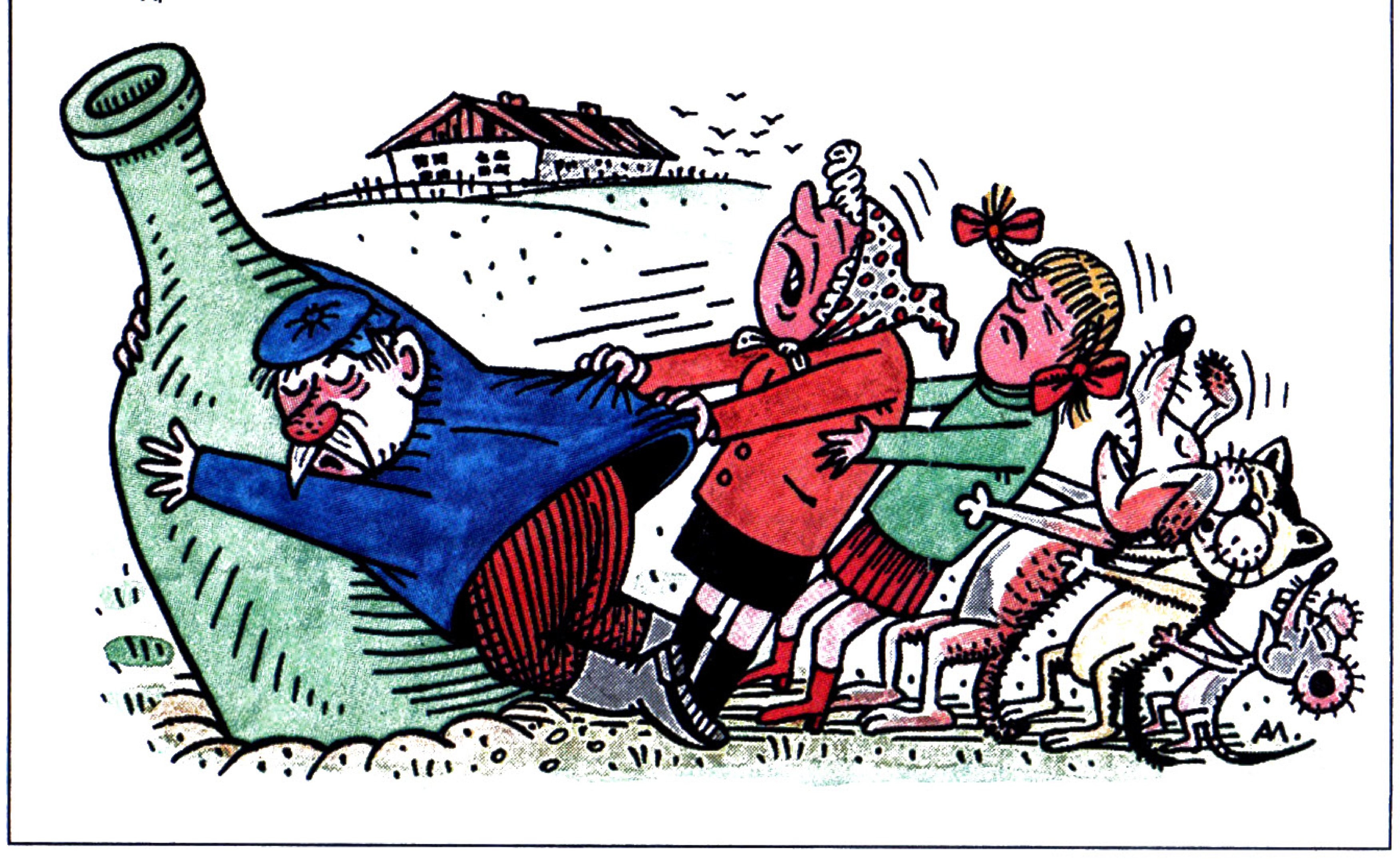

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

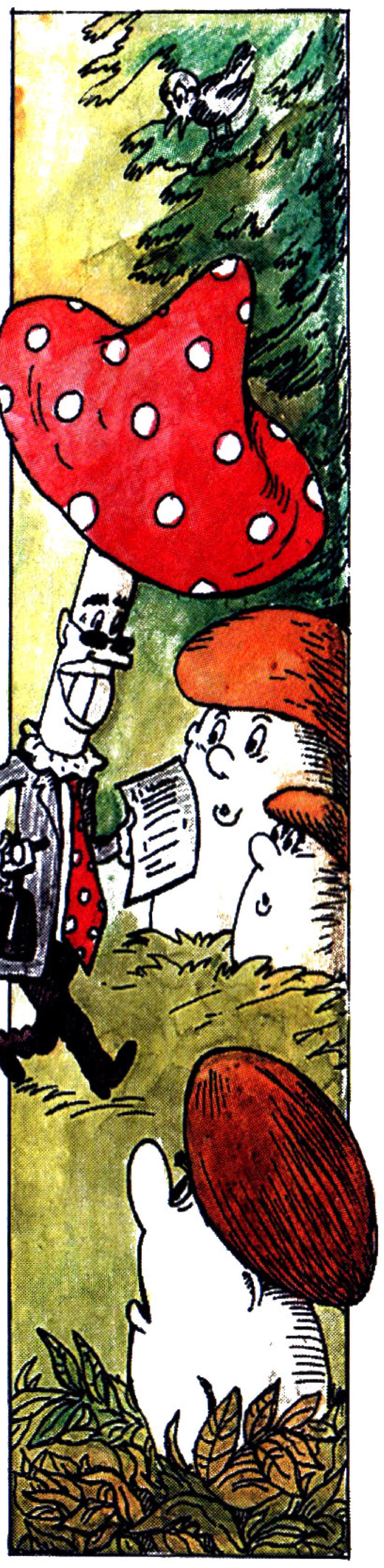

— Ось, отримав дозвіл на відкриття кафе швидкого харчування!

Олег ГУЦОЛ

Олексій КОХАН

Допомога

ГУМОРЕСКА

До кабінету соціальної допомоги просунувся миршавенький чоловік у благенькому спортивному костюмі.

— Добридень. Мені б путівочку в дитячий табір...

— Працюєте?

— Ось довідочка з центру зайнятості — безробітний.

— Прибутки за останні шість місяців?

— Ось довідка з податкової — допомога на дитину: сім гривень сорок копійок на місяць. Більше ніяких прибутків.

— Дружина чим займається?

— Ось довідки: з центру зайнятості — теж безробітна, з податкової — не займається індивідуальною трудовою діяльністю та з соцзабезу — жодної копійки.

— Добре.. Ось вам путівочка. У середу відправка.

Невимовно дякуючи й ледь не в ноги кланяючись робітниці кабінету, чоловік зник.

За рогом виконкому стояла чорна «Вольво», туди чоловік і сів.

— Ну що?— запитала дружина, що очікувала в салоні.

— Дали! У мене ж різних довідок — хоч греблю гати. Післязавтра заїзд, синку. Поїдеш, як син безробітного батька на Чорне море у престижний табір. Хай держава відшкодовує те, що з мене вирахувала.

— От добре, чоловіче, що ти всі три фірми на своїх родичів оформив.

— А що, кожного літа по кілька сот гривень на оздоровлення мого нащадка витрачати?! Краще йому комп'ютера за ці гроші купити. А оздоровленням хай держава займається. На те вона й податки збирає...

Олександр НОСЕНКО.

м. Запоріжжя.

ЛАУРЕАТИ ПРЕМІЇ ім. ФЕДОРА МАКІВЧУКА

Минулого року редакція «Перця» заснувала літературно-мистецьку премію імені Федора Маківчука, який впродовж сорока років був редактором нашого журналу. Її присуджується авторам, котрі достойно слугують на сторінках «Перця» українській сатирі та гумору.

Цьогорічними лауреатами премії стали добре відомі і шановані — письменник Іван Сочивець і художник Радна Сахалтуєв.

Щиросердо вітаємо!

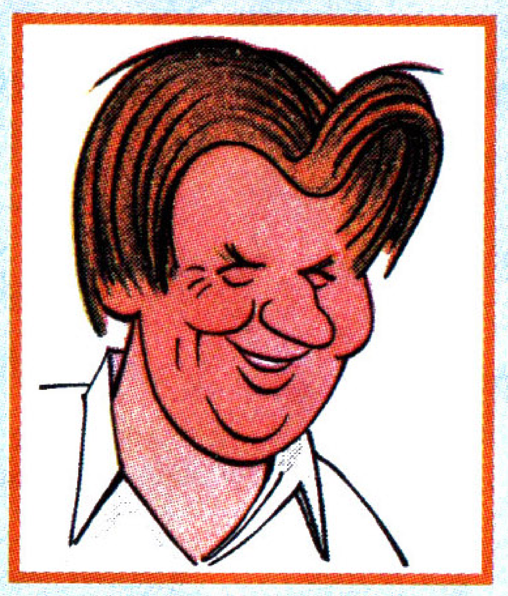

Іван СОЧИВЕЦЬ

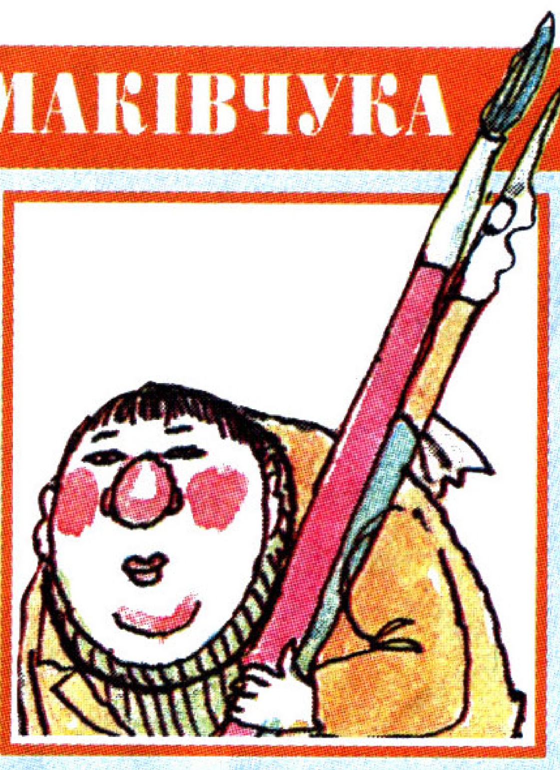

Радна САХАЛТУЄВ

«МАКІВЧУКІВСЬКІ ВЕСЕЛИНИ»

Того дня у селі Кордишивці Козятинського району на Вінничині «цвіли осінні тихі небеса». Після проливних дощів з'явилося сонечко. А увечері гостинно відчинилися двері місцевого Будинку культури. На його порозі дівчата у вишиванках частували усіх смачними варениками із сиром і картоплею, та пирогами. Так починалось свято «Маківчуківські веселини». Саме в Кордишивці народився талановитий письменник-гуморист, редактор «Перця», незабутній Федір Юрійович Маківчук.

Свято зібрало справжніх шанувальників творчості Федора Маківчука і нашого журналу. Сміх і гарний настрій панував того вечора у залі. Тепле слово про свого земляка сказав голова місцевого СВК «Україна» Михайло Стратійчук, який ось уже 35 років очолює господарство і добре знав Федора Юрійовича, голова Козятинської райдержадміністрації та районної ради Валерій Стахов, член редколегії журналу «Перець», письменник-гуморист Дмитро Молякевич, котрий багато років працював разом із Ф. Маківчуком.

Гаряче вітали кордишівці виступ Віктора Кучера, Людмили Кугай, Дмитра Врублевського, Володимира Шостаківського, Ярослава Онищенка, народний ансамбль «Калина» та інших виконавців.

Виникла і пропозиція вручати премію ім. Федора Маківчука на його батьківщині на «Маківчуківських веселинах».

А хто ж проти?

Олександр ТИХЕНЬКИЙ.
Фото автора.

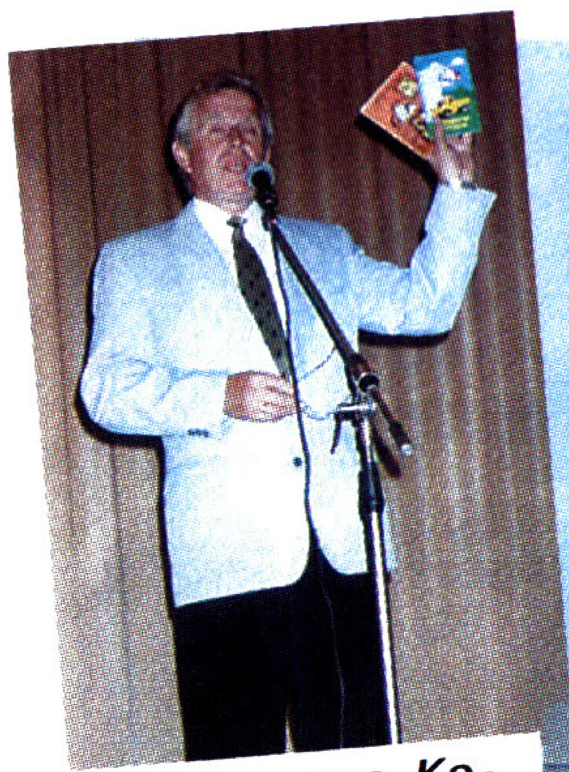

Редактор Козятинського районного радіомовлення «Промінь» Віктор Кучер і читає гумор, і пише.

Де сміх, там і пісня, співає улюблениця Кордишівки Олена Гнатюк.

Учні 4 класу місцевої школи: «У Кордишівці усе росте...»

Виступає Валентина Шуль з гуморескою «Модниця».

Голова Козятинської райдержадміністрації Валерій Стахов: «Це свято стає традицією...»

Учень Козятинської ЗОСШ № 8 Дмитро Врублевський: «Послухайте гумореску «Собачі краплі».

Світлана Крикун з Козятинського народного театру сатири і гумору «Сміхограй».

Віталій Боричко теж із «Сміхограю».

Володимир Шостаківський з хору ветеранів: «Сміх — це здоров'я.

Були на святі й вареники, і з сиром пироги...

З кордишівським короваєм — перчанин Дмитро Молякевич.

Голова правління СВК «Україна» Михайло Стратійчук: «Федір Юрійович і оцей Будинок культури допоміг побудувати...»

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А вас, Василю Йвановичу, по старій дружбі я можу тепер взяти на роботу охоронником.

ХОЧ І СВОЯ

Гнідко на Сивкові побачив шлею;
— Еге-е! Та ти збрую вже маєш свою!
І як тобі, друже, новенька шлея?
— Та тисне триклята, хоча і своя...

ДОСЯГНЕННЯ

Надуває влада звіт,
Надуваю я живіт, —
Щоби видно всім було,
Як то в нас усе зросло.

Богдан РАДИШ-МАРИНЮК.

м. Косів
на Івано-Франківщині.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ПРОСТО АНЕКДОТ

Учитель записав учениці до щоденника: «Іра у вас така балакуха...»

Наступного дня Ірина показує вчителю відповідь: «А якби ви послухали її маму?»

***

— Матусю, цей великий шматок торта ти залишила Світлані?

— Ні, Іринко, для тебе.

— Такий маленький!

***

Вчителька на уроці мови запитує:

— Хто може назвати слово, в якому найбільше букв «О».

Сергійко:

— Болото!

— Молодець. Хто більше?

Сашко:

— Молоковоз!

— Добре. Хто ще?

Славко:

— Го-о-о-о-о-о-о-о-ол!

У лузі

Заєць в лузі
сіно косить,
а зайчиха
в скирту зносить,
а малесенькі
зайчата,
куцохвостики вухаті,
возять возом сіно
в хату,
щоб було м'якенько
спати.

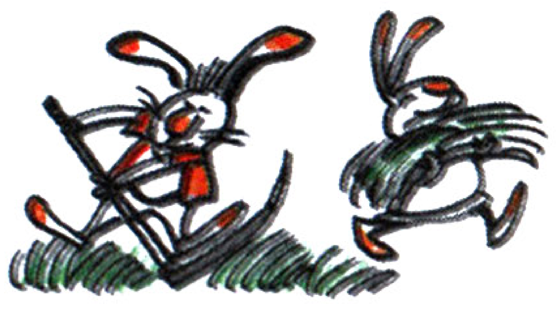

РЕБУС

Давні римляни говорили: «Чого змолоду навчаться, те довго пам'ятають». У нас кажуть: «Учись — на старість буде як знахідка». Якщо правильно розшифруєте ребус, то прочитаєте ще одне українське народне прислів'я про науку.

Склав П. МИШКО.

Босоноге гусенятко

— Гусенятко, —
гусенятко!
Чом у тебе
босі лапки?

— А тому,
що я багато люблю
плавати й пірнати,
а пірнати
в черевичках
і незручно,
і незвично.

Як хлопець дідуся порятував

КОРЕЙСЬКА НАРОДНА КАЗКА

На одній горі був колись перевал, який люди називали Три Роки. Бо коли хтось на ньому спотикався, то залишалося бідоласі жити усього три роки.

Якось повертався додому через той перевал дідусь із базару. Вже темніло і він дуже поспішав, аби не застала його ніч в дорозі. Не помітив під ногами каменя, перечепився і впав.

«Тепер мені залишилося прожити всього три роки...»— зажурився він.

Прийшов додому, скликав рідню і розповів про свою біду.

Засумували родичі. А дідусь від горя і їсти, і пити перестав. Не допомогли йому і лікарі.

Та жив у тому селі кмітливий родич Тольтор. Він прийшов до дідуся і каже:

— Я вам допоможу.

— Як?— здивувався старий.

— Треба піти вам на перевал і ще раз впасти...

— Ти насміхаєшся наді мною, хлопче,— обурився дідусь.

— Зовсім ні. Усі знають, що коли хтось на перевалі перечепиться чи впаде, то проживе усього три роки. А якщо ще раз впасти, то... ще три роки. А якщо тричі, то буде вже дев'ять... Чим більше падатимете, тим більше житимете.

— А й справді!— зрадів дідусь.— Зараз же піду на перевал.

Так і зробив. Добрався до перевалу — раз спотикнувся, другий...

— Правильно, правильно!— раптом почувся із-за кущів чийсь голос... — Якщо сто разів спотикнешся і упадеш, то й триста років проживеш.

Дідусь вирішив, що то Бог з ним говорить.

— Та я можу і сто, і двісті разів упасти,— зрадів дідусь.

Одне слово, падав він на тому перевалі, поки не вибився з сил.

«Більш ста разів упав. З мене досить! — вирішив старенький і радісний повернувся додому.— Житиму скільки захочу!»

Жив він справді ще довго-довго. І навіть не здогадувався, що то не Бог, а хлопчик із-за кущів заохочував його падати на перевалі Три Роки. Він прибіг туди раніше за дідуся.

Отак маленький Тольтор порятував його своєю кмітливістю.

Переповів М. ЛИСТОПАД.

Сонечкова мама

Вмиває кішка
кошенят.
Вмиває кізка
козенят.
Сестричку меншу
з милом
щоранку
мама
миє.

І чистим
сонечко встає
щодня
з-за небокраю!
Мабуть,
і в нього
мама є —
бо х то ж
його
вмиває?..

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

Олексій КОХАН

— Призначаю вас керівником операції «чисті руки».

Сергій РЯБОКОНЬ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

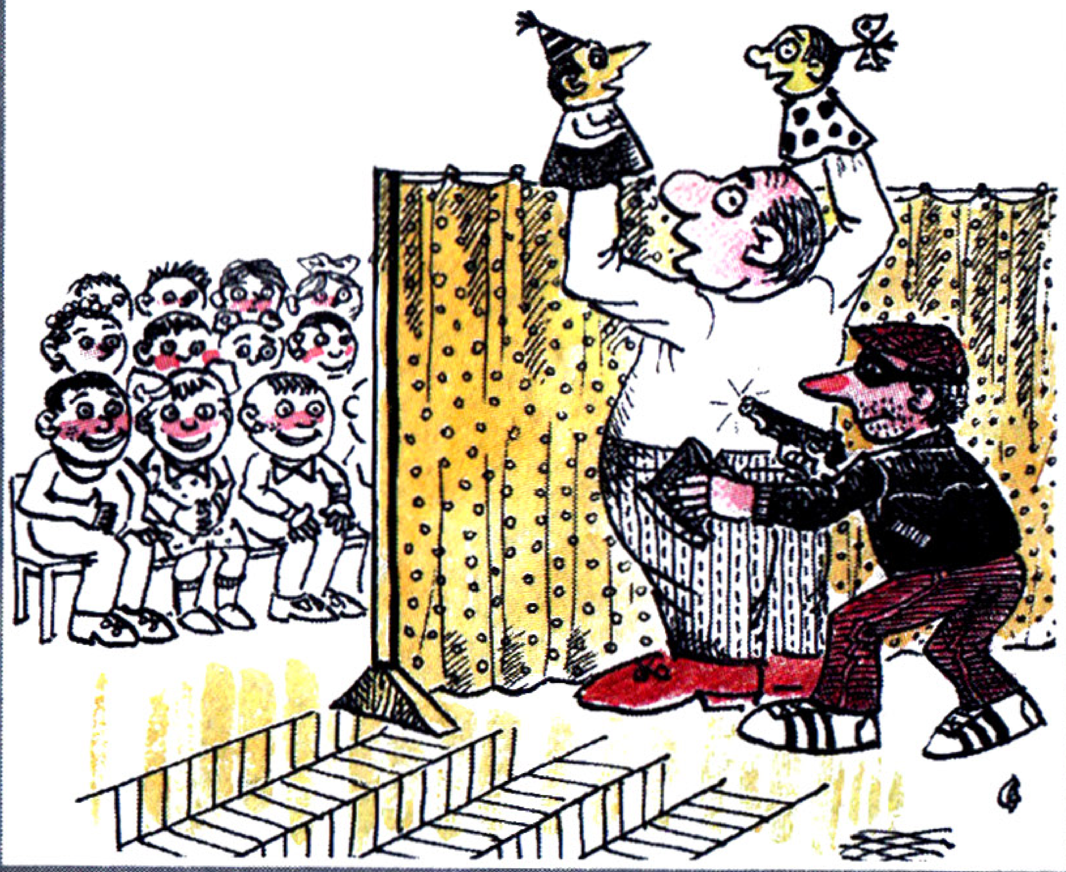

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не озирайся, дурню! Бо через це люди стали підозріло дивитися на нас!

Вадим ВАСЮШКІН

Друже Перче!

Зустрів мене сусід, дід Петро, старий уболівальник. «Ну як,— питає,— наші учора зіграли?» («Наші» — це київське «Динамо». А запитує, бо у нього телевізор згорів, а на новий пенсії не вистачає). «Та,— відповідаю,— виграли: три—нуль». — «Молодці! А хто голи забив?» — «Я б вам сказав, та прізвища всі не наші, не запам'ятаєш...» — «Оце такі «наші»,— зітхнув дід Петро. А за ним і я. Бо й справді, у наших футбольних команд незабаром залишаться, мабуть, тільки наші назви.

Олексій СИМИНОЖКО.

смт Онуфріївка на Кіровоградщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Яку зачіску робимо сьогодні: «вибух на макаронній фабриці», чи «лісоповал»?

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ *З гордо піднятою головою до корита не допхаєшся.*

◆ *Того, хто підняв голову, під один гребінець з усіма не підстрижуть.*

◆ *Вилітають лише з високого крісла, з печі — падають.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Майже з натури

«Петра нагороджено орденом. Будуть гості. Чекаємо вас. Іваненки».

«Васю мучать зуби. Приїхати не можемо. Петренки».

«Синок закінчив із відзнакою технікум. Приїжджайте розділити нашу радість. Іваненки».

«Лариси болить голова. Не приїдемо. Петренки».

«Виграли машину. Хочемо відзначити. Чекаємо. Іваненки».

«Васю стрельнув радикуліт. Не чекайте. Петренки».

«Справляємо новосілля. Приїжджайте. Іваненки».

«Васі розлад сну. Приїхати не можемо. Петренки».

«Оксану обрали депутатом. Прийдуть друзі. Запрошуємо вас. Іваненки».

«Лариси приступ печінки. Вибачайте. Петренки.»

«У нас здохла корова. Іваненки».

«Їдемо. Петренки».

— Газети не бачила?

— Ні.

— А де ж вона поділася?

— Не знаю. Мені твоє читання вже у печінках сидить. Покладе, і сам не знає куди.

— А мені в печінках сидить твоє прибирання. Завжди кудись запроторить, що не можна нічого знайти.

— Ставай сам і прибирай! Звик тільки собкатися!

— Ото наче возом зачепив! Розпащекувалася!

— Грубіян!

— Видра!

Вранішня «зарядка» закінчилася. Почався трудовий день. Вона стала за прилавок магазину. Він сів за кермо автобуса. Почалася «розрядка».

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Якщо людина стала вболівальником футболу, то це — на все життя. «Хвороба» — невиліковна. Навіть тоді, коли наші не виходять до чергового етапу європейських кубків, не потрапляють на чемпіонат світу чи Олімпійські ігри, все одно ми «пробачаємо» їм поразки і знову з оптимізмом вмикаємо телевізор, щоб вболівати і вірити в перемогу.

Та поки що футболісти не можуть похвалитися великими здобутками. Тому уболівальники жартують: «У футбол ми граємо так, що навіть неспеціалістам ясно: українські футболісти «допінгу не приймали».

А художник Валерій Могильний у «Перці» № 7 намалював таку карикатуру: два нападаючих прорвалися до воріт із м'ячем і зупинилися. «Бити чи не бити?»— розмірковують вони. Бо воротар суперників в цей час сидить у воротах на стільчику і парить ноги в тазику.

Читачі і цього разу були в чудовій спортивно-гумористичній формі. Журі — теж. А після фінального свистка, тобто після підбиття підсумків чергового туру, на електронному табло з'явилися імена переможців. Це: ***Микола ЯРОШЕНКО з м. Городка Хмельницької області:* «Запаривcя», *Володимир КОЗИЦЬКИЙ з Кам'янки-Дніпровської Запорізької області:* «І кінцівки — у воду» *та Сергій ХМИЗ з м. Слов'янська:* «Нападаючий — колезі: «Не поспішай бити, почекай, поки вода у тазику замерзне».**

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи.

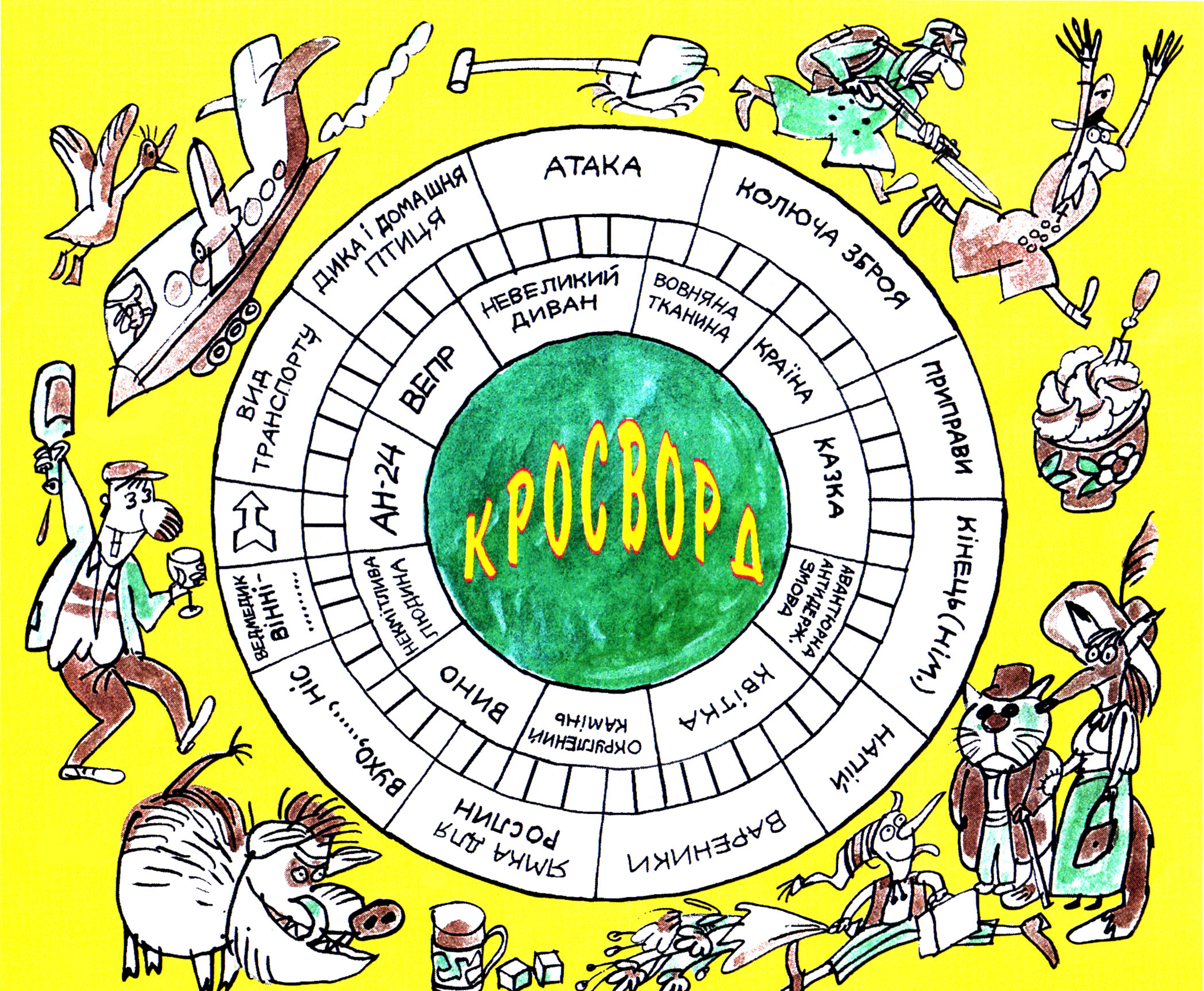

Склав М. ШИПШИНА

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»	Чого навчишся, те ніколи не пропаде

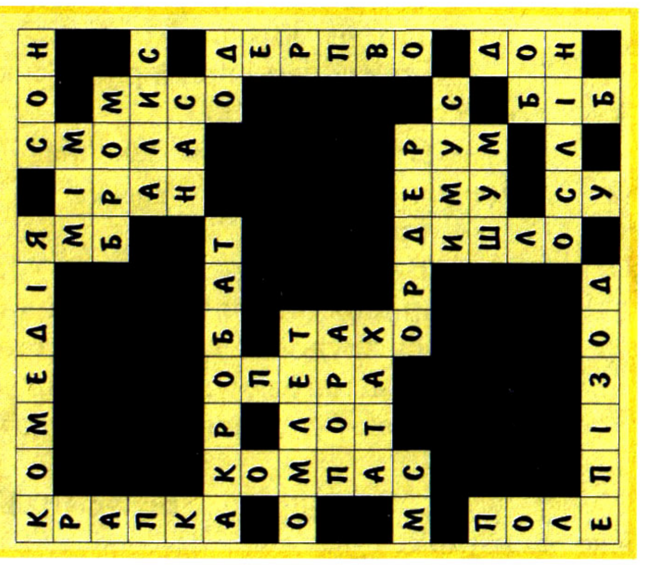

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 8

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Коли я татові відчинив двері, він мене накрив крилатим словом».

«Коли подумати про Дідону, як про сьогоднішню жінку, то вона справжня чувіха».

«Еней правильно робив, що не обминав жодної жінки, бо життя коротке».

«Я коли читала вірші Володимира Сосюри, то зразу ж хотіла на дискотеку».

«Але Україна трималася, як її не травили. Вона вижила, і зараз над нами влади немає».

«Він мав монгольський розріз очей. Голову вкривало кучеряве волосся, яка була лиса».

(З учнівських переказів).

Надіслав
Віктор КУЧЕР.

м. Козятин.

Інтерсмішинки

ЕФЕКТ

«Зроби, не відкладаючи на завтра!» — таке гасло хазяїн звелів розвішати у фірмі скрізь. Через кілька днів його приятель поцікавився, чи є якийсь ефект від того гасла.

— Є! — зі злістю сказав той. — Мій касир зразу ж утік зі ста тисячами доларів, бухгалтер зник із моєю секретаркою, а шість службовців зажадали підвищення зарплатні.

ХТО

Конеллі прийшов додому пізньої ночі. Роздягається, не засвічуючи лампи. Дружина питає зі спальні:

— Дорогий, це ти?

— Ні, я твій чоловік.

НОВИНА

— Ти чув? — Макмілана учора посадили!

— Невже? Між іншим, он він якраз показався — назустріч нам іде.

— Гм... Значить, він іще нічого про це не знає.

ВОНА ПОМИЛЯЛАСЯ

Суддя питає звинувачуваного Альберта:

— Чому ви вбили свою дружину?

— Ну, вона сказала, що я задля неї ніколи й пальцем не поворухну, а мій палець був якраз на спускові.

ПЕРЕСТРАХОВКА

— Сьогодні,— каже пастор церковному служці,— збери пожертви ще перед моєю проповіддю.

— Чого це так?

— Бо проповідь буде про ощадливість.

ЗАСПОКОЇВ

Хвора Бріджіта каже чоловікові:

— Любий, пообіцяй, що коли я помру, твоя нова дружина не буде ходити в моїх уборах.

— Обіцяю, дорогенька. Заспокойся. Вона вдвічі тонша і значно вища.

Підготував Д. МИТЮК.

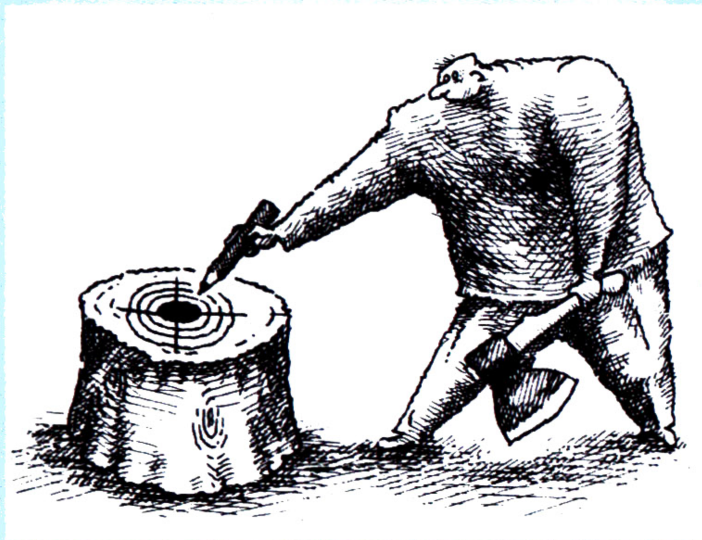

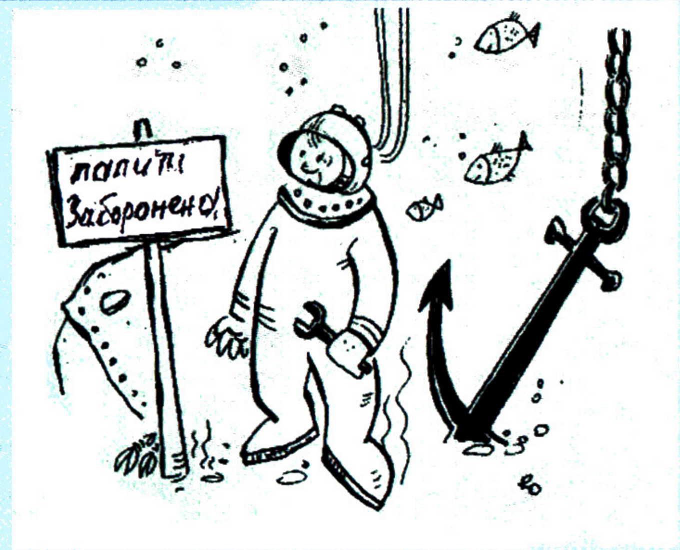

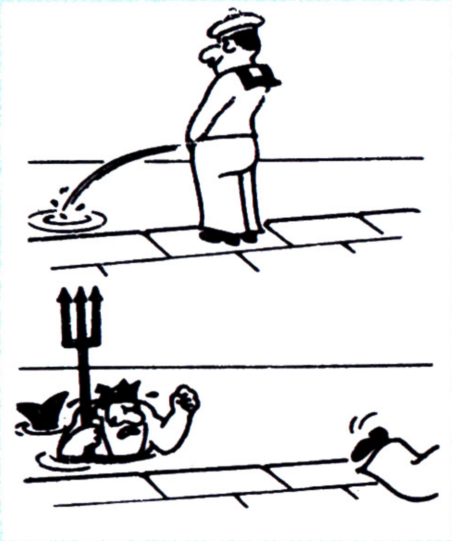

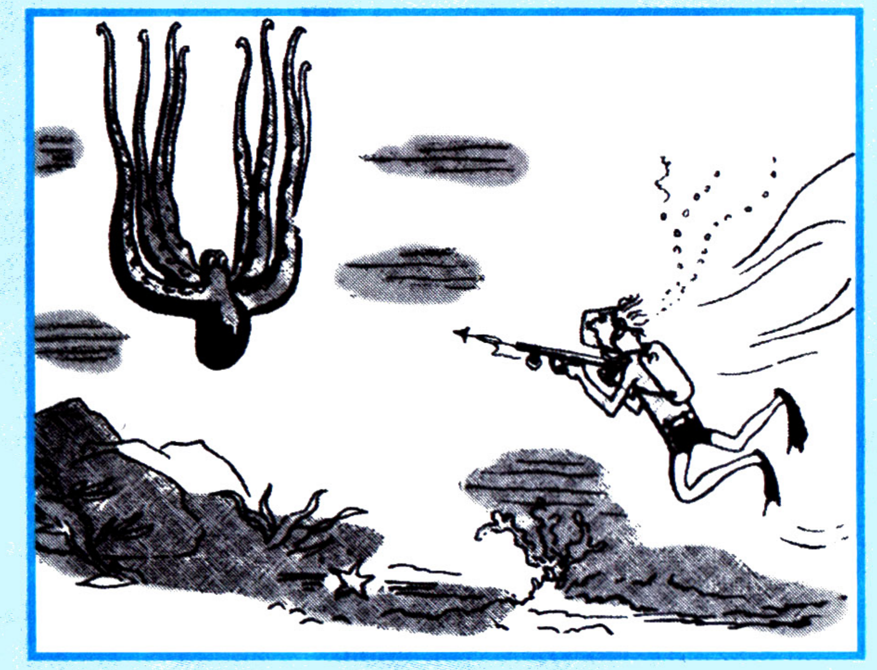

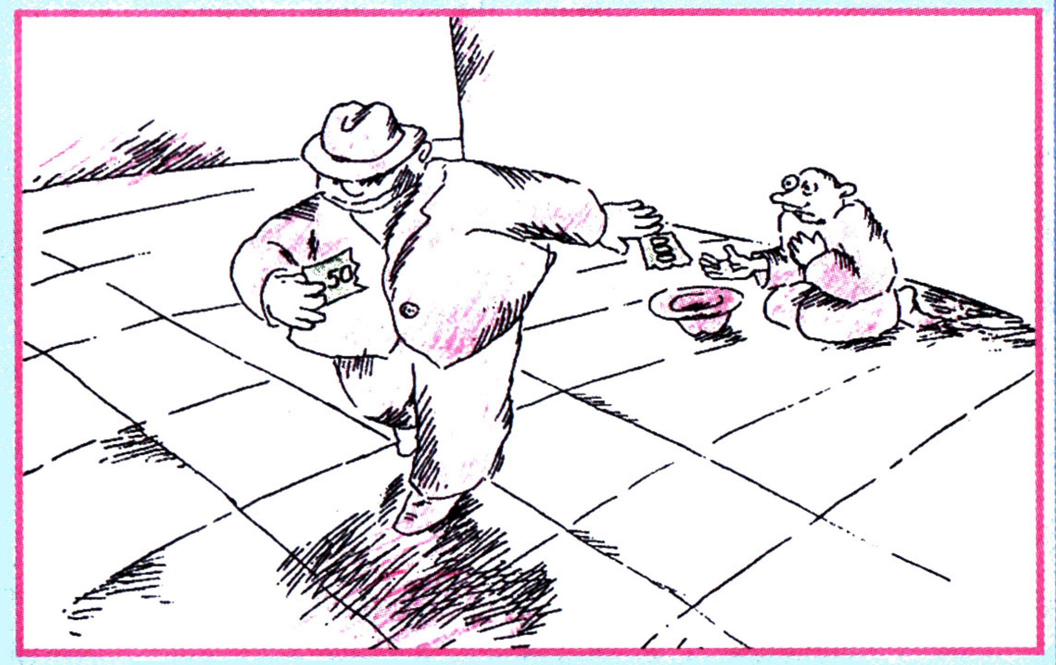

ТЕРІ ГАЛЕН (США)

ПРОВАЛЕНИЙ ЕКЗАМЕН

Том і Майкл були студентами-хіміками. З іспитами у них ніколи жодних проблем не було. Але ось підійшли найважливіші у студентському житті екзамени — державні. Та це не дуже-то їх непокоїло — були ж бо одними з найкращих студентів університету. Вирішивши, що готуватися їм не так-то й треба, взяли двох гарних та добросердих дівчат та й відправилися у високогірний кемпінг на уікенд.

Отож, поки їхні колеги гибіли над підручниками із хімії, Том і Майкл забавлялися з дівчатками, які виявилися навіть більш ніж добросердими. Але увечері другого дня компанія переборщила з випивкою, і вранці всі капітально проспали. Прокинулися аж під обід — із важкими головами і неприємним відчуттям, що щось забули.

Ой, і справді ж! Екзамени! Це ж — саме зараз! Жах! Що тепер?

Після коротких дебатів Том і Майкл придумали, як вив'язатися із халепи. Прийшли до професора, який мав їх екзаменувати, і сказали, що готувалися високо в горах, а коли поверталися звідти, лопнуло колесо, і це їх затримало. Професор подумав якусь хвильку і погодився проекзаменувати їх наступного дня.

Том і Майкл усю ніч зубрили хімічні формули і з'явилися невиспані.

Спочатку мали пройти письмовий тест. Якщо наберуть на ньому сто очок, то будуть допущені й до усного екзамену.

На подив обох, професор розділив їх по двох окремих кімнатах і дав по два аркушики із запитаннями. Спочатку обидва прочитали питання на першому аркушику — яка хімічна формула води? Правильна відповідь давала п'ять очок.

Том і Майкл полегшено зітхнули: вирішили, що раз початок такий легкий, то й інші питання не будуть важкими. По тому взялися за другий аркушик. На ньому було теж одне запитання. Давало дев'яносто п'ять очок. Воно було: «Яке саме колесо автомобіля лопнуло?»

Переклад із англійської.

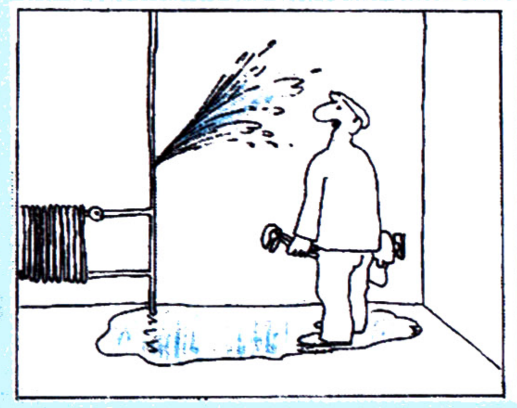

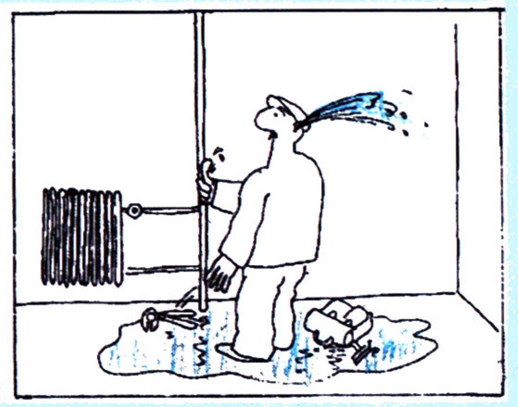

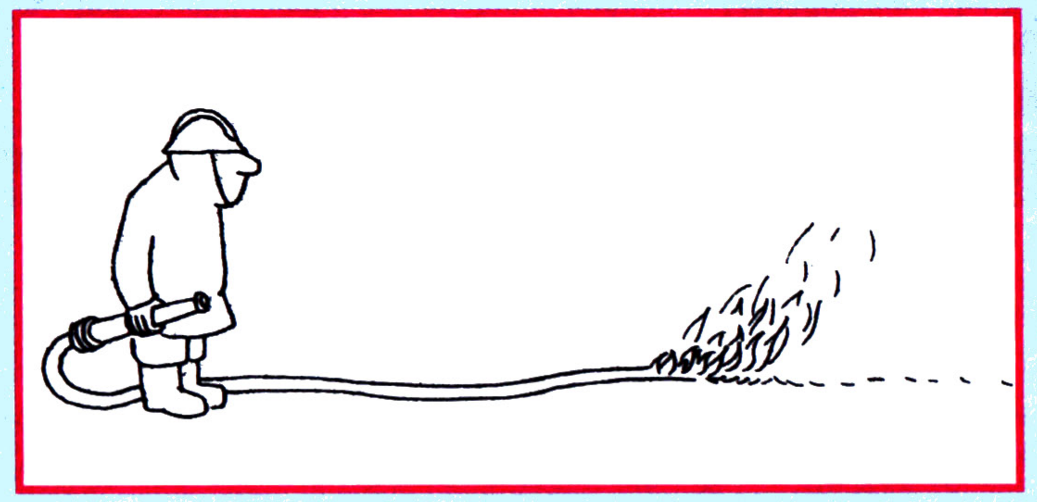

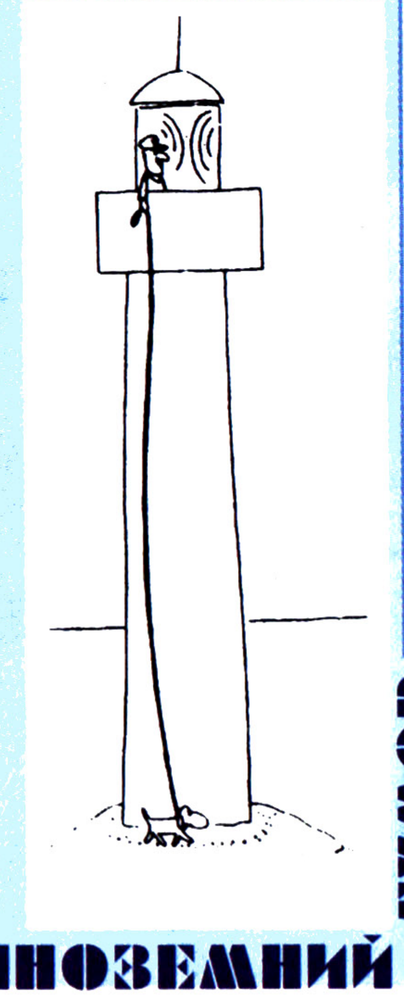

ПЕРЕЦЬ № 9 (1542)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК. Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 08.10.2004.
Підписано до друку 20.10.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10760 прим.
Зам. 0110409.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Піаренко-Чорний бере слід...

Індекс 74393

4 820012 960675 09

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

Н А Г А Д У Є М О ,

що це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!